

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№5 (152)
ТРАВЕНЬ
2017 РОКУ

«МИ ПЕРЕБУВАЄМО НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОГО УЛОВУ ДЛЯ БОЖОГО ЦАРСТВА» НОТАТКИ РІЧНОЇ ЗВІТНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ УЦХВЄ

25-26 квітня 2017 р. на Київщині відбулася річна звітна конференція УЦХВЄ, на яку приїхали близько 270 пасторів і єпископів з усіх регіонів України.

Проходила вона в новому затишному домі молитви церкви «Соборна» у с. Софіївській Борщагівці (житловий комплекс «Львівський маєток»).

У рік святкування 500-річчя Реформації за основне гасло форуму обрали заклик: «Від реформації серця — до реформації країни». Усі виступи спікерів так чи інакше торкалися теми оновлення та повернення до євангельських першооснов. Акцент робили на тому, як найкраще використати можливості, які Господь послав нам у цей час.

Після відкриття і вступного слова розпочалася інформаційно-звітна частина. Старший єпископ Михайло Паночко презентував звіт про роботу братства за рік. Він зазначив, що на 1 січня ц. р. братство налічує 1633 церковні громади — це на 28 церков більше, ніж торік. Із 113 733 членів церков 4332 прийняли водне хрещення

протягом останнього року.

У своєму звіті завідувач місіонерського відділу єпископ Микола Синюк зазначив, що активізувалася робота з підготовки нових кадрів для місії. «Найкраще у Східній Європі приймають наших українських місіонерів у Хорватії», — зазначив він.

Завідувач відділу благовісту Олександр Полчук зауважив, що служіння благовісників сьогодні теж досить затребуване: «По неділях мені доводиться проводити по чотири служіння в день, і часто це семінари про благовіст, — ділиться Олександр Іванович. — А це про щось та й говорить».

У свою чергу завідувач відділу роботи з глухими Павло Смаль розповів про служіння людям з вадами слуху (конференції, табори тощо). А також презентував унікальний проект відділу — переклад Євангелія жестовою мовою для глухих людей.

Про роботу соціального відділу розповів Рустам Фатуллаєв, який подякував пасторам церков за активну позицію в соціальному служінні та звернув особливу увагу на розвиток військового капеланства за останні роки. Більш детальний звіт про роботу відділу надав В'ячеслав Когут, який зазначив, що сьогодні у

відділі більш ніж 1000 підготовлених служителів, у тому числі 90 військових і 280 тюремних капеланів. Служителі церков ХВЄ регулярно ведуть душпастирське служіння у 121 із 148 колоній і тюрем, що діють в Україні.

Про роботу з дітьми та підлітками прозвувала завідувачка відділу дитячого служіння Лариса Мурах. А Віктор Вознюк розповів про роботу аж двох відділів братства, які очолює, — підприємців та освітнього. У всіх цих сферах також проводиться багато роботи і є свої здобутки.

Завершили звітну частину інформацією про фінанси Союзу скарбник братства Петро Карпов та голова ревізійної комісії Анатолій Козачок. За підсумками фінансових звітів, у 2016 році бюджет було виконано на 97,57%.

Гості з України, США і Росії

На вечірньому засіданні, ведучим якого був єпископ Михайло Мокієнко, презентували міжнародне служіння ІНОР («Дім молитви для всіх народів»). Джон Чішлом розповів про проекти служіння та досвід цілодобової молитви і поклоніння.

Як першого, так і наступного дня привітати учасників конференції прийшло багато гостей. Зокрема вітальне слово виголосили Директор департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури Андрій Юраш, а також гості зі США — пастор з м. Кент Олександр Кальчик та єпископ Адам Бондарук. Із Росії, з міста Тамбова, приїхав служитель Павло Назарчук, який передав вітання від братів і сестер із РФ.

Чисте серце і оновлений розум

Ранкове засідання 26 квітня розпочав єпископ Михайло Близнюк, який пропонував на тему: «Чисте серце служителя». Потім пастор-учитель, доктор богослов'я Анатолій Кліновський провів семінар «Обновлення розуму».

«Якщо обновлення розуму не відбулося, увірування не міняє нас особливо, бо нас міняє саме переміна розуму! Вчені

кажуть, аби краще жити, треба, щоб змінилась ментальність українського народу, а це і є розум. Від розуму залежить стиль нашого життя. Розум — це такий фільтр, який не пропустить у душу нічого, що він не так розуміє. Тому нам треба поміняти цей фільтр, бо наш природний розум пошкоджений гріхом», — наголосив промовець. Після семінару не менш цікавим було його обговорення, яке пройшло у форматі питання-відповіді.

Під час денного робочого служіння адміністратор відділу освіти Василь Попудник провів для учасників конференції семінар на тему: «Чи потрібна нам реформація?». Він звернув увагу на відсоток номінальних християн у церквах. За деякими даними, загалом у християнстві таких 90%. В євангельських церквах відсоток тих, хто служить, дещо більший — близько 20%. «А якби у наших церквах служили 50 відсотків, а то й усі 100? — ставить риторичне запитання проповідник. — Нам потрібна реформація, щоб відповідати новозавітній моделі Церкви!»

Як ростуть церкви?

На заключному засіданні служив старший єпископ Михайло Паночко, який саме цього дня, 26 квітня, 41 рік тому був рукопокладений на служіння пресвітера в рідній церкві на Львівщині. Під час семінару він пояснив, що у Слові Божому

означає іти за Христом: «Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей».

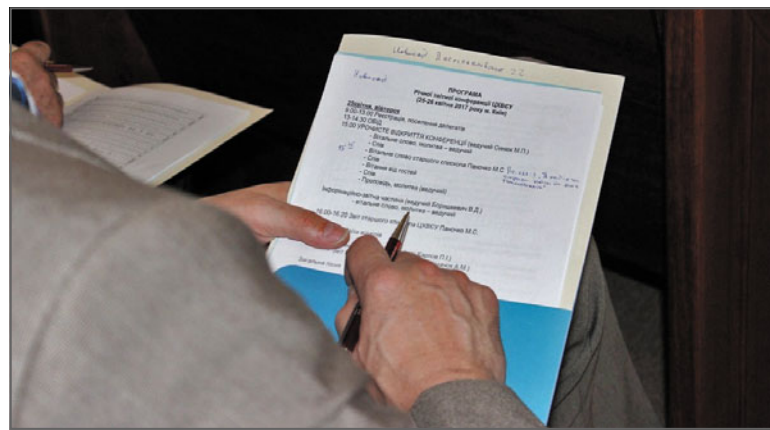
Старший єпископ зробив детальний аналіз статистики щодо росту церков за останні два роки і зауважив, що на сьогодні «улов душ для Царства Божого» далеко не такий, яким міг би бути. Якщо відняти від кількості охрещених кількість відлучених та тих, хто емігрував або відійшов у вічність, то в середньому вийде трохи більше ніж два члени на одну церковну громаду. Тому він закликав пасторів використовувати усі можливості для євангелізації.

«Я вірю що святкування 500-річчя Реформації — справа, яка прийшла від Господа. Оскільки ніколи ще за історію України влада не давала такої свободи євангельській церкві для проповіді. Те, що неможливо для людей, можливо для Господа! Ми сьогодні напередодні великого улову», — зауважив Михайло Степанович.

Після обговорення семінару та питань у вільному режимі присутні здійснили молитву за колектив канцелярії братства, служителів церкви «Соборна» та за потреби, поблагословиши один одного на подальше служіння і збудування Церкви Господньої.

На черзі — звітно-виборна конференція УЦХВЄ, яка запланована на травень 2018 р.

chve.org.ua.

Андрій Юраш
Директор Департаменту
у справах релігій та
національностей України

ПРОТЕСТАНТИЗМ В УКРАЇНСЬКОМУ БУТТІ — ЦЕ СФЕРА ЩОДЕННОГО СВІДЧЕННЯ КОЖНОГО ВІРУЮЧОГО

Це величезна радість і унікальне духовне пережиття — бути разом з вами сьогодні. Ніщо в житті не випадкове. І цей день для вашого зібрання теж не випадковий. Сьогодні стався повний поворот у погоду. Сонце однозначно сяє, і в повітрі запанували весняні настрої. І, думаю, з вашою натхненною молитвою, яка зміцнює крила, яка піднімає над усіма проблемами і суєтними переживаннями сьогоднішнього, Україна так само зробить поворот. Поворот до глибшого усвідомлення своєї сутності, глибшого бачення шляху попереду, до того, якою досконалою вона має

стати, щоб виконати ті об'єктивні завдання, які стоять перед кожним громадянином нашої держави. І в першу чергу перед тим, хто репрезентує найбільші, найважливіші духовні цінності.

Це цінності Святого Письма, цінності справжньої віруючої душі. І ще один дивний збіг. Минулого тижня, ще нічого не знаючи про цей ваш форум, ми запросили Михайла Степановича Паночка до нас, щоб він поділився своїми міркуваннями щодо сьогоднішнього.

Бо ми всі — єдині. І всі представляємо тут одне духовне плем'я — плем'я тих, хто планує своє буття в незалежній Українській державі. У державі, яка однозначно обрала європейські цінності. І серед цих цінностей — відзначення виняткової ваги ювілею 500-річчя Реформації, який святкує вся

об'єднана протестантська спільнота нашої держави і світу. І саме з ініціативи нашого Департаменту був утворений оргкомітет з відзначення 500-річчя Реформації, цього знакового, унікального ювілею.

Думаю, ми спільно вирішимо, яким має бути прикінцевий урочистий загальнонаціональний день святкування наприкінці жовтня цього року, щоб гідно поцінувати той вклад, який протестантизм зробив у світову цивілізацію і в розвиток нашої держави.

Дуже часто про протестантизм згадують, коли треба донести спекулятивну, хоча сутнісну у своїй основі тезу про плюралізм. Але протестантизм у цьому контексті не є фоновим явищем. Він є глибинною, сутнісною частиною української душі, без якої неможливо вже уявити розвиток держави і будь-яких духовних поступів. Тільки сліпий не може бачити тієї ролі, яку протестантські спільноти, у тому числі і християни віри євангельської, відіграють для того, щоб Україна була саме такою, якою вона

є. Це той компонент, без якого неможливо уявити ні наше минуле, ні сьогоднішнє, ні наше майбутнє.

Іноколи протестантизм розуміють як ідеал, як певну модель, яка втілює найбільш досконало стосунки людини і Бога і взагалі побудову церковної еkleзіальної спільноти. І саме через це багато хто боїться наблизитися до цього ідеалу.

З другого боку, протестантизм виступає в ролі мотиваційного чинника для інших спільнот. Дуже часто представники інших релігійних громад оцінюють зроблене протестантськими спільнотами, і вагою Церквою зокрема, а то й у першу чергу, і намагаються відповідати цьому високому стандарту.

Але протестантизм в українському бутті — це не лише якісь ідеальні схеми, не лише певні теоретичні моделі. Це ще й сфера практичного життя, щоденного свідчення кожного віруючого. І це та площина, завдяки якій ми можемо будувати, розвивати, зміцнювати нашу державу.

БІЛЬШЕ 200 ДИТЯЧИХ СЛУЖИТЕЛІВ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У КОНФЕРЕНЦІЇ «КРАЇНА ЗМІН», ДЕ ГОТУВАЛИСЬ ДО ЛІТНІХ ТАБОРІВ

З 29 квітня до 2 травня 2017 р. відділ служіння дітям Української Церкви ХВЄ проводив конференцію для працівників християнських таборів під назвою «Країна змін» під гаслом «Змінюй себе, щоб змінити країну».

Для проведення конференції обрали молодіжний центр «Фавор» поблизу м. Радомишля Житомирської області, у прекрасному місці (навколо ліс), із гарними умовами для проживання, від церкви «Спасіння». Організатори прикрасили зал та територію в тематичному ключі, організували ігри для учасників та підготували методичні посібники для кожного служителя.

Більше 200 людей із 19 областей України прибули на конференцію. Учасники мали можливість навчатися, молитися та спілкуватися, ділитися особистим досвідом роботи в християнських таборах.

Робочі дні розпочиналися та закінчувалися богослужіннями. До обіду тривали загальні лекції, а в післяобідній час на учасників очікувало більше десяти секційних занять. У вільний час – тематичні ігри та підготовка до служіння.

Учасникам конференції служили досвідчені колеги з дитячого служіння, які читали лекції на різну

тематику. Привітав дитячих служителів пастор церкви з м. Коростеня Руслан Юзюк. Співом служили група з церкви «Фавор», подружжя Анатолій та Юлія Коренівські з м. Києва та група з церкви м. Жмеринки.

Цікаві теми заторкнули у своїх промовах єпископ, старший пресвітер Хмельницького об'єднання церков ХВЄ Ростислав Мурах, пастор церкви «Спасіння» з м. Вишневого Микола Савчук, служитель церкви «Благодать Христа» з м. Хмельницького Олександр Савчук. Темі для роботи в християнських таборах викладали Тетяна Сердюк, Оксана Грицюта, Оксана Фурт, Інна Алконова, Оксана Павлюк, Світлана та Анна Корнійчуки, Аліса Дуброва, Софія Ярошенко, Антоніна Соколова, Наталя Берник, Галина Рибка-Ганусин, Тетяна Лисенко, Тетяна та Микола Мошковські.

А ведучими були Тетяна Царук та Роман Рязанцев. Багато організаційної роботи виконали Наталя Савчук, Інна Грицюк, Ілля Войтовольський та Даник Качуляк. Цікавими та насиченими видалися дні конференції для учасників.

Нехай Господь допоможе використати всі лекції, пісні, ігри та приклади із конференції «Країна змін». Бо тільки змінюючи себе, ми можемо змінити країну.

Лариса Мурах.

Завідувачка відділу служіння дітям.
chve.org.ua.

В УКРАЇНІ ВІДБУЛАСЯ ПЕРША ГАБІЛІТАЦІЯ ДОКТОРСЬКОЇ ДИСЕРТАЦІЇ З БОГОСЛОВ'Я

28 квітня 2017 року, уперше за часів незалежності України, відбувся захист дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філософських наук за спеціальністю «Богослов'я».

На засіданні спеціалізованої вченої ради в Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова Міністерства освіти і науки Роман Соловій успішно габілізував дисертацію на тему

«Феномен Виникаючої Церкви в контексті теологічних та еkleзіологічних трансформацій в сучасному західному протестантизмі».

Як повідомив кореспондент РІСУ Тарас Дятлик, у дисертації вперше у вітчизняному богослов'ї та релігієзнавстві здійснено комплексний аналіз поняття Виникаючої Церкви як альтернативного богословського дискурсу, релігійно-культурного феномена та інноваційної еkleзіологічної моделі західного євангельського протестантизму в контексті постмодерну.

Релігійно-інформаційна служба України.

ПЕРЕЛОМНИЙ МОМЕНТ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

У Тернополі 27-28 квітня на базі Національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка відбулася Всеукраїнська науково-практична конференція на тему: «Протестантські церкви у контексті вітчизняної історії та суспільних трансформацій» (до 500-ліття Реформації).

До навчального закладу з'їхалися провідні релігієзнавці та священнослужителі з різних регіонів України та з-за кордону. Вони обговорювали історію протестантизму, проблеми релігійної свободи, вплив Реформації на соціально-економічний розвиток країн. Взяли участь у цьому заході і представники влади. Провідні релігієзнавці України подали результати власних наукових досліджень щодо розвитку протестантизму й впливу Реформації, а також

обговорили проблеми релігійної свободи та історію християнства.

Реформація вплинула на соціально-економічний розвиток багатьох країн світу, відзначають науковці, оскільки будь-який прогрес розпочинається із ціннісних установок і переконань конкретної особистості.

«Нині Україна переживає переломний момент своєї історії. Старе щось закінчилося, а нове ще не почалося. Разом з декомунізацією ми прощаємося з довгою епохою комунізму. Поки що український народ не досягнув верховенства права, економічного процвітання, забезпечення усіх прав особистості. Але сьогодні Україна дивиться на захід і намагається повторювати феномени західних суспільств. Українці хочуть змін, але ці зміни можливі лише тоді, коли в серцях відбудуться глибокі ціннісні переміни», – зауважив магістр філології Варшавського університету, директор Східноєвропейського лідерського форуму Ярослав Лукасик.

r500.ua.

ПАРЄ ЗАХИСТИЛА БАТЬКІВ, ЯКІ ВИХОВУЮТЬ ДІТЕЙ НА ОСНОВІ РЕЛІГІЙНОЇ МОРАЛІ

Парламентська Асамблея Ради Європи прийняла резолюцію, яка захищає право батьків надавати дітям освіту відповідно до своїх власних релігійних переконань.

Під час пленарної сесії 27 квітня ПАРЄ ухвалила Резолюцію № 2163 (2017) та Рекомендацію № 2101 (2017) під назвою «Захист прав батьків і дітей, що належать до релігійних меншин», автором якої виступив парламентар з Молдови Валерій Гілецький, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Окрім підтвердження права батьків виховувати своїх дітей відповідно до власних релігійних чи філософських поглядів, ПАРЄ підтвердила неприпустимість примушення батьків і дітей виконувати дії, які йдуть врозріз з їх глибоко укоріненими моральними переконаннями. Варто нагадати, що це питання актуальне в контексті дебатів у країнах Європи щодо законності державного примусу відносно відвідування обов'язкових уроків сексуального просвітництва для малолітніх школярів.

«Асамблея вважає, що роль держав-членів – не регулювати або визнавати належними переконання і світогляд свого населення, але враховувати різні точки зору і переконання, а також дозволити людям благополучно жити разом в межах громадського порядку, здоров'я і моральності населення. Це означає, що справжнє визнання і повага, різноманітність і динаміка культурних традицій і самобутності і релігійних переконань мають важливе значення для досягнення соціальної згуртованості», – наголошується в тексті Резолюції ПАРЄ.

У зв'язку з цим Асамблея закликала всі держави – члени Ради Європи вжити практичних заходів законодавчого чи іншого характеру, щоб:

- підтвердити право на свободу думки, совісті і релігії для всіх людей, у тому числі право не дотримуватися будь-якої релігії, і захистити право всіх не бути примушеними до виконання дій, які йдуть врозріз з їх глибоко укоріненими моральними або релігійними переконаннями;
- сприяти розумному пристосуванню до глибоко укорінених моральних або релігійних переконань всіх осіб у випадках серйозного конфлікту, щоб дозволити громадянам вільно сповідувати свою релігію або переконання в приватних чи громадських місцях, у межах, визначених законодавством, та за умови, що це не завдає шкоди правам інших осіб;
- скасувати будь-який закон або правило, які встановлюють дискримінаційну відмінність між релігійною меншістю і переконаннями більшості;
- забезпечити просту в реалізації можливість для дітей і батьків отримувати звільнення від обов'язкових державних програм з релігійної освіти, які перебувають у конфлікті з їх глибоко укоріненими моральними або релігійними переконаннями; такі варіанти можуть включати в себе неконфесійне викладання релігії, надання інформації про різноманітність релігій і програми з етики.

Варто відзначити, що за цю Резолюцію ПАРЄ віддали голоси усі п'ять присутніх на засіданні делегатів із України, у той час, як документ був прийнятий 38 голосами «за». Нагадаємо, що Україна – член Ради Європи з 1995 року.

У тексті Рекомендації ПАРЄ закликала також Комітет Міністрів Ради Європи «розробити керівні принципи щодо того, як держави-члени повинні забезпечити ефективне розумне пристосування до глибоко укорінених моральних або релігійних переконань осіб, забезпечуючи при цьому дотримання прав інших».

IPC.

ЧИ ПОТРІБНА НАМ РЕФОРМАЦІЯ?

Василь Попудник

У якій церкві Мартін Лютер розпочав Реформацію? Зазвичай на це питання відповідають так: у католицькій. І це так, але це була не просто католицька церква – це була його церква.

Наші доктрини беруть початок від першооснови – Євангелія. То чи потребуємо реформації ми?

Суть поняття «реформації» – це відновлення, перетворення, перебудова, поновлення і повернення до колишнього, але поліпшеного стану. Ісус колись сказав: «Побудую Я Церкву Свою...» То скільки церков має Христос? Одну! Кому вона належить? Йому! Хто її буде? Він! Ми – Його співпрацівники. Але поміркуймо над словом «побудую».

Коли мова йде про будівництво, то ми розуміємо, що є проект, і будівництво ведеться згідно з цим проектом. А за яким проектом ми повинні будувати Церкву? Який біблійний проект Церкви?

Нам доречно тут згадати основні значення поняття «церкви». Насамперед це спасенний Божий народ через віру в Ісуса Христа завдяки дії Святого Духа. Церква не може бути без Святого Духа. І хто має Святого Духа, той належить до Церкви. Ми називаємо цю Церкву вселенською, Христовою. Про неї і говорив Христос.

Але є ще інше значення поняття «церкви». Це зібрання християн в якомусь населеному пункті. Ми називаємо її місцевою церквою; усі ми – служителі місцевих церков.

Буває ще домашня церква. Дехто вважає, що домашньою церквою в часи апостолів була сім'я, – чоловік, дружина, діти, а також раби, слуги тощо. Є ще й інше тлумачення. Пригадує – Павло покликав пресвітерів Ефеської церкви. В Ефесі була одна церква. Але там були десятки тисяч віруючих. І де вони збиралися? По домівках. Скільки осіб міг вмістити середньостатистичний будинок? 30, 40, 50, може, сто... І церква в Ефесі могла складатися з багатьох церков, розсіяних по місту. Тому й було багато пресвітерів. Коли Павло прийшов з Тимофієм до Ефесу, він побачив, що в церкву почала сунути ересь, відсторонив Гіменей і Філіта і залишив там Тимофія.

Уже пізніше Церква набула статусу конфесії. А згодом – і національного забарвлення. Тобто це національна християнська організація в межах конфесії. Церквою також називають будівлю, дім молитви, призначений для зібрань.

Ми, як євангельські віруючі, розуміємо: усе це важливе, але найважливіше – бути членом Христової, вселенської Церкви. Бо можна бути в усіх інших пунктах, але не в першому – і це проблема. Тому що там – спасенні люди, там – Христова Церква.

Про церкву апостол Павло пише: «Бо як в одній тілі маємо багато членів, а всі члени мають не однако діяння, так багато нас є одне тіло в Христі, а зосібна ми один одному члени» (Рим. 12:4-5); «Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос... І ви тіло Христове, а зосібна ви члени!» (1 Кор. 12:12, 27); «Він Голова, Христос. А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будівництво самого себе любов'ю» (Еф. 4:15-16).

Хто, згідно з цими текстами, має право сьогодні представляти Церкву? Яка модель новозаповітної Церкви? Церква – це тіло, а ми – члени. Новозаповітну модель, той проект, за яким треба будувати церкву, заклав Христос або, можна так сказати, Святий Дух через апостола Павла. Церква має відповідати тілу.

Тепер питання: кого із членів нашої місцевої церкви можна вважати тілом Христовим? Служителів? Співаків? Чи усіх народжених згори людей незалежно від віку і статі? Згідно з біблійним текстом, кожен є членом Тіла Христового. А значить, кожен має в Тілі якусь функцію, є якимось членом.

У мене одне тіло, але багато членів. І кожен член, по суті, є тілом. Рука не причеплена до мого тіла, вона є його частиною, тілом. Тіло живе і функціонує завдяки органам і членам. Якби не ноги, я б не міг тут стояти, якби не очі – не міг би на вас дивитися, якби не вуха – не міг би чути, якби не уста – не міг би говорити.

Тіло влаштоване так, що всі члени гармонійно взаємодіють. Серце виконує свою роботу, шлунок – свою... І один якийсь член може принести всьому тілу користь, а може – і страждання. Співак отримує визнання за те, що його уста гарно співають, художник – що його пальці вправно малюють. А коли болить один маленький зуб – усе тіло мучиться від болю. Кожен член церкви – член Тіла Христового: і кожен

має свою функцію. Усі наші брати і сестри, напевне, дадуть ствердну відповідь на питання, чи є вони Тілом Христовим. Але далеко не всі знають, яке місце вони займають в тому Тілі, яку функцію мають виконувати. І відкритим залишається питання: що робить кожен член нашої місцевої церкви?

Для дуже багатьох членів наших церков робоче місце – це лавка в домі молитви. І хай тільки поспробує хтось те місце зайняти – я тут 30 років працюю, диви який конкурент знайшовся... І робота таких полягає в тому, щоб прийти і дві години посидіти на зібранні.

Але сидіти в домі молитви – це зовсім не означає, що ти функціонуєш як член тіла. Так, треба ходити на зібрання, але це найменше, що ми маємо робити. Це мінімум. Але члени церкви повинні розуміти, що коли я сиджу на зібранні і слухаю, я ще не виконую свою функцію як член тіла.

Якщо церква живе лише зібранням, то хто служить Господу? Той, хто на сцені. Значить, хочеш служити Господу – треба прорватися на сцену. А що роблять на сцені? Або проповідують, або співають. Ще можна вірш розказати або свідчення. І деколи люди думають, що служити Богу – це значить виступити на зібранні на сцені.

Є хтось, хто має служити в церкві. Але тут питання в іншому: нам потрібно змінити філософію мислення, що служити Господу – це не значить вийти на сцену.

Іноді складається враження, що дехто вималював собі дуже легку модель християнства: шість днів працюю, а субота (у нас неділя) – для Господа. Настала неділя – встали, поспідали, одяглися у святкову одіж і приїхали (більшість людей уже їдуть, а не ходять) на зібрання. А в домі молитви так комфортно, що можна відпочити і духом, і тілом. Озвучення добре, все чути, сидіти м'яко, програма гарна... Так минули дві – дві з половиною години. Люди в ролі глядача і слухача. Може, поспівали трохи. Може, пожертвували дещо...

Потім треба зібрання оцінити – як брат гарно проповідував, яке слово було. А яке слово? О-о, гарне... У силі Святого Духа брат говорив – так голосно... А хор як співав!.. Але хто тому і тому дав слово? Хто ту дитину випустив – усе зіпсувала...

Після зібрання приїшли додому – треба відпочити, неділя, все-таки... Половина з ранішніх глядачів і слухачів пішли на вечірнє зібрання, повторили ту ж процедуру. І після такого важкого робочого дня для Господа люди зітхнули і сказали: «Господи, ми Тобі послужили».

Чим?

Ось що каже про першоапостольське богослужіння апостол Павло: «Коли сходитеся ви, то кожен із вас псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має висянення, нехай буде все це на збудування!» (1 Кор. 14:26). Кожен!

Якщо церква живе тільки системою зібрання, то в нас завжди одні і ті ж щось мають, і їх меншість. Який вихід? Членом церкви у нас вважається той, хто прийняв водне хрещення. А щоб продовжувати бути членом церкви, треба відвідувати богослужіння і не робити великих гріхів. І який відсоток таких членів у наших церков?

Це все добре, і це потрібно робити, але я би запропонував додати до цього умову: функціонувати як член Тіла Христового відповідно до свого покликання.

У людському тілі маса завдань. Лише печінка може виконувати до 500 функцій. А в Тілі Христа? Так само є багато біблійних функцій. Павло пише: «Всі члени мають не однако діяння...» (Рим. 12:4). А в нас чомусь однаково.

Далі Павло перераховує біблійні професії (і зауважить, про хор тут і не згадується): «І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво то виконуй його в міру віри, а коли служіння будь на служіння, коли вчитель на навчання, коли втішитель на потішання, хто подає у простоті, хто головує то з пильністю, хто милосердствує то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

То чи потрібна нам реформація?

ЄДНІСТЬ У РІЗНОМАНІТНОСТІ

Читаючи Біблію, не можна не помітити одну з її особливостей: велике розмаїття образів. Образів яскравих, багатих, таких, які легко запам'ятовуються і які легко зрозуміти. Не дивно, що багато біблійних фраз стали крилатими, а притчі та образи – джерелом натхнення для поетів та художників.

Один із таких образів, без якого неможливо уявити послання апостола Павла, – це образ тіла як Церкви Ісуса Христа. І, у першу чергу, це стосується Першого послання до коринтян, де лише у 12-му розділі це слово вживається 18 разів. У цьому розділі, як і в попередніх, термін «тіло» використовується для підкреслення єдності Церкви і разом з тим – різноманітності її членів. Ця думка одночасно тісно переплітається із вченням (точніше, роз'ясненням) апостола про духовні дари.

А причиною написання цих розділів (та й самого послання) стала конфліктна ситуація в Коринтській церкві. Її причину Павло вказує вже в перших розділах: церква поділилася, роздробилася зсередини на окремі фракції, прихильники яких групувалися навколо якогось лідера. Причому це відокремлення одних від одних супроводжувалося зверхністю та зневажливим ставленням до інших груп. Вважалося, що володіння духовними дарами – певне мірило, за яким визначалося місце у церковній ієрархії.

Апостол Павло мудро, логічно та послідовно пояснює значення, суть та місце духовних дарів у Церкві, використовуючи відповідні образи, найбільш яскравий та повний з яких – образ Тіла Христового. І не тільки духовних дарів, але й місце кожної віруючої людини у Церкві, яка у Павла є не організацією на кшталт клубу за інтересами, а живого організму, більше того – Нареченої Самого Христа.

І особливо хвилююче звучать вірші 12-14 12-го розділу: «Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос. Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним. Бо тіло не є один член, а багато».

Апостол порівнює Церкву з людським тілом, яке має декілька особливостей, на яких автор і акцентує увагу читачів: його єдність, його багатифункціональність та неповторність кожного окремого члена. Уперше цей образ Павло використовує у 10-му розділі: «Тому що один хліб, тіло одне, нас багато, бо ми всі спільники хліба одного» (вірш 17). У біблійному розумінні Церква – це об'єднання народжених згори людей, яких згуртували кров та тіло Спасителя. А після П'ятидесятниці з'єднувальним фактором став Дух Святий, Який і є виконавцем цього об'єднання: «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне...» Хрещення буквально означає «занурення», отже, Дух Святий «занурює» кожну народжену згори людину в одне тіло, яким логічно було б вважати Церкву. Але апостол Павло говорить дещо інше, він каже: «...Так і Христос». Тобто Духом ми охрещуємося, занурюємося в Христа, тілом якого і є Церква. Цей приклад не тільки гарно ілюструє єдність кожного окремого християнина із Самим Христом. Видимим знаком такої єдності є участь у вечері Христовій, або у причасті, де кожен учасник є «причасним» не лише до страждань, смерті й воскресіння Ісуса, але й до самої сутності Сина Божого: «Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового?».

Перебуваючи в єдиному тілі, віруючі мають не лише відчуття причетності до Христа як Спасителя та Вчителя, але й відчуття залежності один від одного, відчуття єдності у виконанні спільного завдання. Навчаючи правилам поведінки з духовними дарами, Павло неодноразово наголошує, що в цьому всьому мають бути лад, взаємозв'язок, послідовність заради однієї спільної мети: «на збудування Церкви». Якщо в людському організмі виникає конфлікт між окремими членами, це називають хворобою і це вимагає термінового лікування. Якщо у Христовому Тілі виникає розбрат, нехай навіть при цьому мають місце духовні прояви, як це було у Коринтській церкві, це говорить про духовну хворобу. Ніякі духовні дарування, якими б великими та гучними вони не були, не є виправданням, коли присутні взаємні звинувачення, піднесення «духовних» над «недуховними», відстоювання своїх власних принципів чи уподобань, коли, врешті-решт, просто відсутня любов. Недаремно Павло в саму середину своїх роздумів включає величний Гімн про

любов, яка стоїть над всіма роз'єднувальними моментами. Любов, найбільшим проявом якої є прихід Христа на землю, Який по суті і є Самою Любов'ю. І тільки любов здатна об'єднати усіх віруючих під одним знаменом.

Але разом з тим у чудовій метафорі тіла як символу єдності захований ще один важливий принцип. Будучи об'єднаними одним Духом, в одній любові в одне Тіло, кожен віруючий, як член однієї спільності, залишається неповторним, індивідуальним, з власним призначенням та значимістю членом. Іншими словами, Тіло – не об'єднання однаковісних «близнюків», а веселкове розмаїття особистостей, дарувань, поглядів, служінь. Як у тілі є рука, нога, око, вуха і т. ін., так і Христове Тіло складають члени з різними функціями та призначенням. Хоча Павло звертався безпосередньо до Коринтської церкви з приводу конфліктної ситуації, що мала місце саме в тій церкві, його роз'яснення виходять далеко за рамки місцевої церкви. На прикладі однієї християнської громади він говорить про єдине, неподільну вселенську Церкву. Тому під різноманітністю слід розуміти не лише окремі служіння в конкретній церкві, які перераховує апостол у 8-10 віршах, але й, без сумніву, різні форми служіння в різних церквах. Звичайно, це ніяк не виправдовує величезну кількість конфесій, вчень та об'єднань, які ми маємо сьогодні і які нерідко виникають з ініціативи й за участю диявола для того, щоб посіяти розбрат у Церкві. Але різноманітність у Христовому Тілі – норма. Павло не засуджує коринтян в тому, що вони мають різні смаки та вподобання, що одним подобається служіння, яке здійснює Павло, комусь подобається стиль Аполлоса, хтось отримує благословення від безпосереднього спілкування із Самим Христом. Небезпекою є ситуація, коли визнаються лише власні погляди та вподобання, а смаки та думки інших зневажаються й засуджуються, коли в Церкві існує дух суперництва та зверхності. Це коли рука і нога, які виконують різні функції, але працюють в одному організмі для спільного завдання, вимагають одне від одного визнання тільки своїх функцій і тільки своєї правильності. Це неприродно, це нелогічно.

Починаючи з перших років Христової Церкви й до сьогодні є чимало віруючих, церков, конфесій, які ревно відстоюють лише власну догматику, власний стиль служіння, відкидаючи все інше як «не біблійне» та «не духовне». Мова не йде про явні лжевчення та гріховні прояви в Церкві, проти чого боровся сам апостол Павло. Щодо головних питань, які стосуються спасіння та місії спільного служіння Ісуса, чистоти християнського життя, ми повинні бути безкомпромісними. Йдеться про індивідуальне розуміння дотримання питань, практичного служіння, стилів та методів духовної праці, коли гріховною вважається навіть сама спроба думати інакше, коли виконання вузькоконфесійних догматів оголошують головною заперкою спасіння. Це, скоріше, сектантський підхід, аніж поведінка дійсно духовної людини, що так чи інакше веде до поділу в Тілі Христовому. А Писання застерігає: «Остерігайтеся тих, хто чинить розділення» (Рим. 16:17). Завдання кожного члена Тіла: залишитися вірним у тій ділянці праці, на якій поставив його Голова Тіла – Христос.

Підсумовуючи роздуми Павла про Церкву як Тіло Христа, їх можна звести до таких головних думок.

Церква Христова – не громадська організація, членство в якій визначається заздалегідь розробленими правилами, а живий організм.

Об'єднавчим фактором Церкви є Сам Ісус Христос, у Тіло Якого охрещується кожен віруючий, що визнав свої гріхи, прийняв Христа як особистого Спасителя й народився згори.

Об'єднують працю всіх віруючих у єдине тіло проводить безпосередньо Дух Святий.

У Тілі Христовому не може бути суперництва чи зверхності на ґрунті того, що різні члени одного Тіла мають різні функції, різне призначення та зовнішню відмінність.

Усі члени зберігають власну неповторність та індивідуальність, виконуючи свою, саме для них призначену місію.

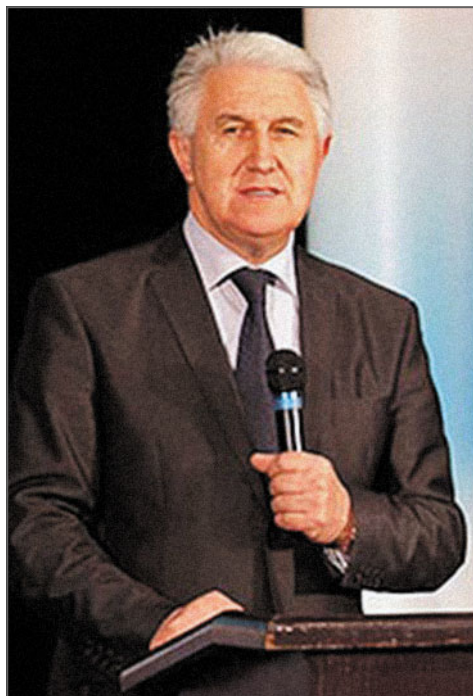
Члени Тіла, маючи своє місце й своє призначення, тісно взаємодіють один з одним і всі разом працюють для єдиного спільного завдання: прославити Христа, нести Євангеліє у світ, готувати Церкву як наречену для зустрічі з Христом.

Практично втілити всі згадані вище принципи можна лише через любов, яка «ніколи не перестає».

Юрій Вавринюк.

СТАТИ ЛОВЦЯМИ ЛЮДЕЙ

Михайло ПАНОЧКО

Старший єпископ

Української церкви ХВЄ

Рух християнина – це підйом вгору. Ти або докладаєш зусиль і йдеш вгору, або котишся назад. Ми не маємо права котитися назад.

Цього року ми відзначаємо 500 років Реформації. Я вірю, що ця справа прийшла від Господа. За всю історію України ніколи на рівні керівництва держави не була звернута увага на віруючих людей. На нас звернули увагу не тому, що ми якісь великі, це знак від Господа. Нині ми є, завтра нас може не бути. Але нас цікавить стратегія розвитку Божої справи в Україні. І, може, якраз цей ювілей послужить потужним поштовхом до духовного розвитку нашої країни. Бог має у Своїх планах пробудження в Україні. І це для нас велика честь – бути задіяними в цьому процесі.

Що нам потрібно робити? Зустріч з Христом різко змінила мислення, цінності і працю Савла. І ще лежачи на землі, він ставив питання радикально: «Що повелиш мені робити, Господи?». Він зрозумів, що це початок потужної праці. Він для нас – приклад ревності і відданості.

Читаю Боже Слово: «Як проходив же Він поблизу Галілейського моря, то побачив двох братів: Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата, що невода в море закидали, бо рибалки були.

І Він каже до них: Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей! І вони зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним. І, далі пішовши звідти, Він побачив двох інших братів, Зеведеєвого сина Якова та Івана, його брата, із Зеведеєм, їхнім батьком, що лагодили свого невода в човні, і покликав Він їх. Вони зараз залишили човна та батька свого, та й пішли вслід за Ним» (Мт. 4:18-22).

Які ми з вами рибачи? Що ми зловили? Які ми ловці? Наша статистика свідчить, що улов негустий. Ми вдячні і за те. Але ж у наші сіті могло потрапити більше. У чому причина?

2015 року ми охрестили 4322 душі. Минулого року – майже на сотню «риб» менше, 4237 душ. 2015 року ми вилучили 889 душ, образно кажучи, викинули їх назад в море, торік – майже тисячу осіб. Поховали у 2015 р. 1596 людей. Минулого року – 1576. Прийняли з відлучених у 2015 р. 320, минулого року – 313.

Наш мінус у тому, що чимало риб втікає з наших сітей в еміграцію. У 2015 р. таких було 722, минулого року – 1313. Оце результат моєї і вашої спільної роботи.

Хіба можна з упевненістю хвалитися, що ми найкращі? Хай люди нас хвалять, а не ми. Нам треба позбутися духа хвалькуватості. Бо наш результат не дозволяє нам хвалитися.

Так, у нас є деяке зростання на фоні інших братств, але ми не будемо, як той низького зросту чоловік, який тішиться, що є ще нижчі від нього. Ми не тішимося, що деякі євангельські об'єднання різко зупинилися в рості.

Ми йдемо за Ісусом чи Ісус – за нами?

Десь ми недопрацюємо. Вірю, що наша конференція послужить імпульсом усім до того, щоб зробити крок віри. А це залежить від цілей, які ми ставимо.

Господь іде і бачить, що два брати займаються своїм ремеслом. Проста робота, грубі сіті, ловлять рибу. А Господь набирає працівників. Напевне, Він підійшов до них і побачив, як вони працюють. Вони ще не здогадуються, що до них підійшов найголовніший Реформатор. І Він пропонує їм не дрібязкові речі. Він кличе їх на глибину. І що Він каже? «Ідіть за Мною!». Успіх при ловлі риби полягає в тому першому кроці – піти за Ним. Ще не йде мова про рибу, мова – про тактику, яка може привести до стратегічного успіху.

Я ставлю запитання собі і вам: чи йдемо ми, віруючі, за Ним? А чи думаємо, що Він йде за нами, як свого часу думали Марія з Йосипом? Це контрольне запитання: чи я йду за Ісусом?

Ісус показав нам, як ловити рибу. Він ніколи не

закидав великі сіті. Ніде в Біблії ми не читаємо, що від Його слів калялися тисячі. Хоча ходили тисячами – бо хліб їли і рибою ласували та зіцїлялися.

Три з половиною роки Ісус вчив, як ловити рибу. Він не ігнорував нікого і цінував кожну людську душу.

Я би хотів, щоб це запало в серце кожного: ми мало цінуємо людську душу. А для Ісуса була важлива кожна рибина – згадаймо самарянку біля криниці. Він міг не звернути на неї увагу. Тим більше, що це була жінка, та ще й самарянка, – про що з нею балакати?

Він міг засудити її – ти грішниця. Так ми не раз можемо казати. Але не Ісус. Він ніколи не діяв грубо, з тиском. Він говорить з самарянкою про земні речі, а не про Царство Боже. І мені дуже подобається простий підхід Ісуса до людей. Нам треба того вчитися. А для цього треба йти за Ним, слід у слід. Не як було за Польщі, як було за діда і баби – відкиньмо це. Наше завдання сьогодні – навчитися йти за Ним.

Сліди Христові залишені на сторінках Євангелія. І Він вчив майбутніх ловців: «Ідіть за Мною – і Я зроблю вас ловцями». Бо ловити людські душі – це дуже відповідальна і складна праця. Своїм приходом на землю Ісус показав, що для Нього немає нічого ціннішого за людську душу. Нікому Він не відкрив так просто, що Він – Месія, як тій простій жінці біля криниці.

Він не пройшов попри ще одну рибину, яка чогось вилізла на дерево. Митник, грішник, сріблολюбець, скупердяй, гріб все під себе. Але Його схвилювала думка про душу. І Господь зупиняється біля того дерева. Він не каже, скільки грошей Закхей заховав під матрацом, Він каже: «Треба Мені бути у твоєму домі».

Треба любити людей

Брати дорогі, нам треба любити людей. І першим горіти бажанням ловити рибу має пресвітер церкви. Якщо пресвітер не горить, то як будуть горіти рядові члени? Який Христос, такими мають бути і Христові.

Святуймо Христове воскресіння, за наше воскресіння дякуймо вдень і вночі, і прагнімо, щоб у наших церквах калялися люди. Калялися щонеділі.

Що привело Ісуса на землю? Любов до душ, що гинуть. І яка більша місія може бути в Церкві, яка є Його Тілом? Голова Тіла – наш Господь. Корімося Голові.

Ознака того, що ми йдемо за Ісусом, – ми стаємо подібними до Нього. Він каже: «Прийдіть і навчіться від Мене...»

Він був лагідним. Але бути лагідними – це не значить бути, як булака з маслом, яку можна гнути як хочеш. Найлагіднішою людиною на землі Писання називає Мойсея, але згадаймо його життя: голови летіли, як капуста. Лагідний чоловік – це не пластин. Це той, який не захищає себе, але за інших

стоїть горою. Ось у чому полягала лагідність Мойсея.

Лагідна людина має правильну позицію. Давида називали лагідним. Що то за лагідність, якщо ти воїна послав на смерть і забрав його жінку? А меч до руки мало не прилип... Дивлячись на характер Давида, повстає син. А той, бідака, плаче...

Там, де мова йшла про інтереси держави і діла Божого, Давид був твердим. Там, де мова йшла про особисті справи, він себе не захищав. Ось у чому полягає лагідність.

Навчитися йти за Ісусом – це значить навчитися від Нього. «Бо Я тихий і серцем покірливий». Покірливість – це найтяжче для нас завдання. Але іншої дороги немає. І наша ціль – приводити душі до Христа.

Світ ніколи не був праведним і праведним не буде. І в цьому гріховному світі тебе і мене спас Господь. Коли ми пережили цей смак і стали власністю Христовою – нам треба дбати про тих, хто поряд. Ми маємо найвищу славу – статус Божих дітей. Ми – власність Господня. І ми, як діти Божі, маємо стати ловцями людей.

Бути, як Ісус

Серце Ісуса має передатися нам. Його думки і бажання мають стати нашими. Бажання спасати людей виникає, коли ми близькі з Богом і чуємо серцебиття Христове. Коли ми вслід за Павлом можемо сказати: «І живу вже не я, але живе в мені Христос». Але якщо я люблю грішок, люблю славу чи гроші, то між мною і Ісусом стоїть бар'єр. І прибуток в церкві буде малий.

Якщо би кожен член церкви привів до Бога лише одну душу, наше братство одразу б подвоїлося. Чи це важко – зловити одну рибину?

Коли малий прибуток не зачіпає нас і пресвітер спокійно каже: а що я зроблю, – такому треба здати службу! Або каятися і молитися.

Павло пише до коринтян: «Бо хоч би ви мали десять тисяч наставників у Христі, та отців не багато; а я вас породив у Христі Ісусі через Євангелію... Тож благаю я вас: будьте наслідувачами мене!» (1 Кор. 4:14-16). Павло показав, що він вмів ловити рибу.

Бажано, щоб кожен пресвітер, кожен обласний єпископ був батьком, який народжує дітей. Якщо ми не будемо про це журитися, постити, молитися і плакати, ми перетворимося на попів. Залишиться лише дати нам рясю і кадило в руки.

Наше завдання – йти за Ісусом. Господь нас покликав до серйозної роботи – ловити дорожочні людські душі. Найкращий результат нашої роботи – це покаяння в наших церквах. І ми маємо закидати сіті всюди – не лише в тюрми, не тільки в наркоцентри. Настав час ловити велику рибу. Оце і є реформація.

ЧИ У ВСЬОМУ ВАРТО ШУКАТИ СМИСЛ?

Ми, християни, більшою мірою, ніж невіруючі, шукаємо прихований смисл в усьому, що відбувається. Час від часу нас турбують питання — про явища, ситуації і дії Бога чи людей. Чому це сталося? Як допустив таке Господь? Навіщо ця людина так вчинила?

Причина зрозуміла: для нас світ не випадковий. Це не результат спонтанності і хаосу. Ми віримо у Творця, Який створив усе видиме й невидиме (Кол. 1:16).

І це правильно — аналізувати й осмислювати. Нам зрозумілі спроби знайти для самих себе пояснення всьому на світі. Якщо десь прихована суть, то хочеться її розуміти. У хворобах ми вбачаємо атаку диявола за особливі заслуги чи наслідки

гріха. Стихійні лиха намагаємось пояснити випробуванням або покаранням для народу. Навіть у банальних дурницях людей чи в їхніх цинічних ділах ми хочемо знайти раціональне зерно.

Але при цьому не беремо до уваги, що світ вже не в первісному стані — він зіпсований гріхом. Творіння Боже спочатку було досконалим. Але в це раціональне втрутилася ірраціональність гріха, беззаконня, смерті. Гріх — це чорна діра світобудови, де руйнується розумне (раціональне), і там нема смислу. Він нелогічний і безглуздий. Саме тому, коли людина, вчинивши гріх, намагається знайти логічне цьому пояснення (1 Сам. 13:11-12), такі спроби вказують якраз на втрату божественного смислу. У гріху немає мудрості. Він бореться з нею. Гріх — форма недоумкуватості, навіть якщо він навмисний.

Якби Адам і його дружина могли розуміти, що чинять, порушуючи Боже веління,

якби лише на мить їм відкрилися всі катастрофічні наслідки гріха, то вони побачили би в «розумних» поясненнях змія провокацію вчинити найбільшу дурість на землі.

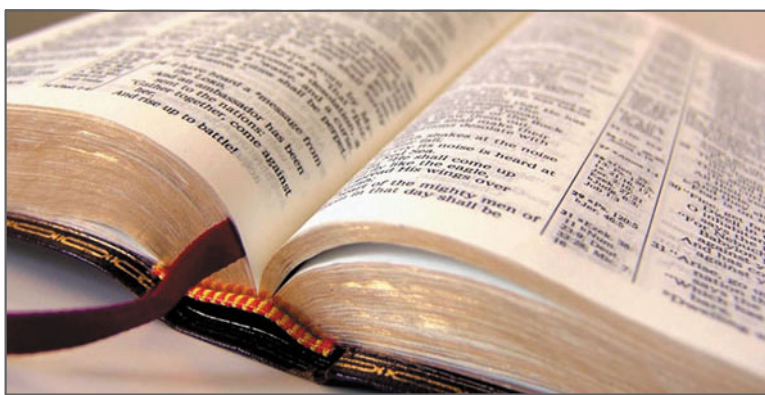
Люди часто керуються чим завгодно, але не глуздом. Ними можуть керувати емоції і обмеженість в поглядах. Гірко та чи образа, страх чи пристрась здатні

засліплювати до божевілля. По-справжньому ніколи не зрозуміти морально розпущених людей, чий дії не тільки завдають шкоди іншим, а й гублять їх самих. І так не лише з вчинками і словами людей! На жаль, «ірраціональне» як відсутність розумного прийшло через наслідки гріхопадіння не тільки в дії людей, а й

у світ: «... ввесь світ лежить у злі» (1 Ів. 5:19). Тому чорна діра хаосу вторглася і в зовнішню людську дійсність.

Хвороби і надзвичайні ситуації, стихійні події і чужі фатальні помилки — все це трапляється. Помирають дорослі і діти, нечестивці і праведники. І смерть не завжди логічна і раціональна. Не потрібно щоразу всьому шукати пояснення, інакше можна потрапити в ментальну пастку — підганяти те, що відбувається, під потрібні для себе шаблони і парадигми. Віра не протриває знання. Але віра стримує наш розум від надмірної самовпевненості, що все можна зрозуміти. Ми здатні багато чого усвідомити, але, все ж, не зрозумімо всього.

Тому будемо думати, розмірковувати та аналізувати у тих сферах, які піддаються раціональності. А в усьому іншому будемо довіряти, сподіватися, вірити і надіятися. І мир Божий нехай панує в серцях наших.

Вогонь Духа в собі не гасить

Завдяки воскресінню Ісуса Христа на землю прийшов Святий Дух. Про це Ісус говорив своїм учням так: «Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7).

Про зішестя Духа Божого на землю описано в Діях апостолів: «І з'явилися їм мови поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2: 3-4).

Один із символів Святого Духа – вогонь, який спалює в характері, поглядах, бажаннях та намірах людини усе зайве і разом із тим огортає та зігріває теплом милості та любові.

«Я хрищу вас водою на покаяння, але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому! Він христитиме вас Святим Духом і огнем» (Мт. 3:11), – так свідчив Іван Хреститель.

Після воскресіння Ісуса Христа двоє його учнів йшли в село «Еммаус, що від Єрусалиму лежало на стадій із шістьдесять. І розмовляли вони між собою про все те, що сталося. І ото, як вони розмовляли, і розпитували один одного, підійшов Сам Ісус, – і пішов разом із ними. Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали» (Лк. 24: 13-16).

Учні були розчаровані та зневірені, бо їхні сподівання не виправдалися. Ісус почав вияснювати їм Писання. Коли Він став для них невидимим, то «говорили вони один одному: «Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли вияснював нам Писання?»» (Лк. 24: 32).

Слова, які Ісус Христос промовляв двом зі Своїх учнів, мали особливий вплив. Вони їх не просто чули, а відчували серцем, яке під їх впливом зазнавало неповторних змін – горіло. Слова,

суттю яких були дух і життя, досягли того, що «очі відкрилися їм, – і пізнали Його» (Лк. 24: 31).

Щось подібне відчував пророк Ісаї, коли бачив славу Божу: «... бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: «Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!». І захиталися чопи порогів від голосу того, хто кликав, а храм переповнився димом! Тоді я сказав: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!». І прилетів до мене один з Серафимів, а в руці його вугіль розпалений, якого він узяв щипцями з-над жертівника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений» (Іс. 6:1-7).

Вогонь Божої святості торкнувся уст Ісаї, після чого він став іншим, бо змінився – спепелилося його нечистоту, згоріло те, що не витримувало Божої святості, а тому, коли «почув голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?»... відказав: «Ось я, – пошли Ти мене!». А Він проказав: «Иди, і скажеш народові цьому...» (Іс. 6:8-9).

Вогонь Духа Божого – це сила, яка збуджує дух людини, викликає у ній глибокі та незворотні духовні зміни, залишає Свій неповторний слід.

Присутність Духа Божого нищить все, що не характерне Його природі та робить виклик Божій праведності. Приклади цього – жителі міст Содому і Гомори, Ананій і Сапфіра. Апостол Петро у своєму другому посланні (3:10) пише: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять».

Слово Боже говорить про

випробування вогнем, яке допускає Господь заради утвердження та зміцнення у вірі в період нашого християнського життя: «Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорожче за золото, яке гине, хоч і огнем випробується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа» (2 Петр. 1:7).

День Господній стане днем, коли вогнем буде виявлено та підсумовано справу кожного: «Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона – Ісус Христос. А коли хто на цій основі будує з золота, срібла, дорогоцінного каміння, із дерева, сіна, солом, то буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об'являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду...» (1 Кор. 3:11-15).

Дух Святий, якщо люди дають Йому волю, стає непереборною силою, яку неможливо спинити. «І кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:7), отже, Він або виявляється через нас, або ні. Саме тому апостол Павло закликає соліяни: «Духа не вгашайте!». Бог застерігає, щоб люди не ставали «пожежниками» Його Духа.

Ми інколи задаємося питанням: чому Святий Дух, в Якого ми віруємо та Якого однаково прийняли, в одному місці виявляється потужною присутністю, дією і силою, а в іншому Його прояви майже непомітні. Усе залежить від середовища, яке створюють для Нього християни. Апостол Павло у своїх посланнях до Тимофія радить йому благодатного і Божого дара не занедбувати (1 Тим. 4:14) та розігрівати (2 Тим. 1:6).

«Світильник Господній – дух людський» (Пр. 20:27), і коли Бог запалив наш дух і ми стали світлом для світу (Мт. 5:14), то потрібно це світло нести, а не гасити в собі.

Ігор Крошук.

«Я прийшов огонь кинути на землю, – і як Я прагну, щоб він уже запалав!» (Лк. 12:49). Хто читає Біблію, той пам'ятає ці слова і знає, Хто їх сказав. А сказав їх Ісус Христос.

Про який вогонь говорить Христос? Про вогонь Святого Духа, Христос порівнює Дух з вогнем. Цей ще дужче запалав у церкві християн віри євангельської м. Червонограда – завдяки біблійній школі, організованій при нашій церкві.

За три місяці навчання студенти отримали базові знання з 22 предметів (богословських, практичних, місіонерських). 16 викладачів – а це пресвітери церков, місіонери, благовісники – ділилися знаннями та досвідом служіння. Кожного вечора студенти брали участь в різних служіннях у церкві, вивчали Боже Слово, проповідували на домашніх групах тощо. Щосуботи та щонеділі практичні заняття з богослов'я проводили в селах та містах області.

Участь у церковних служіннях молодих братів та сестер, що духовно палають, не могла не вплинути на життя членів Червоноградської церкви. Проповіді та яскраві свідчення духовно відроджених людей не могли пройти непомітно. А студентські ранкові молитви, які полюбили багато братів та сестер, обрядовими не назвеш. На них завжди був присутній Господь Духом Святим. Та й молитви на загальних зібраннях стали ще ревнішими і гарячішими. Особливо проявлявся Господь під час загального посту церкви і студентів: у Слові, у зіцеленні хворих та освяченні віруючих. Дяка Богу за це!

Дух Святий запалив серця молодих людей, які навчалися в біблійній школі, хрестив Духом Святим, давав духовні дари, освячував та міняв мислення. Великий акцент під час навчання ставився на молитву, піст, досконале вивчення Біблії.

Ці три місяці пролетіли так швидко... І так не хочеться прощатися, бо звикли одне до одного, здружилися... Але час настав, і випускники вирушають на місіонерську працю.

Дорогі друзі, віруюча молодь України! Зробіть крок віри – і ви побачите Божу славу!

Борис Вишинський.

Анатолій КЛІНОВСЬКИЙ

«Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божя, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2).

«Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Філ. 2:5).

Господь сказав: «Ось творю все нове». І з наведенням до Христа в людини повинно все обновилося. Можна створити хорошу організацію, бути формальним християнином і при цьому бути позбавленим суті євангельського духа. Що, по суті, і сталося з Церквою до Реформації.

Головні проблеми сьогодишнього християнства – у тому, про що попереджав Христос. А Він застерігав від заквасок, і погодьмося, що вони в нас є.

Фарисейська закваска – це лицемірство, коли все робиш напоказ, хочеш виглядати кращим, ніж насправді. Саддукейська закваска – це матеріалізм. У проповідях ми навчаємо, що християн має вирізняти скромність, але на ділі цього мало видно. А закваска іродова – це любов до влади, властолюбство. І ці три закваски проникають в розум християн і формують їх світогляд і все життя.

У нашій природі мають обновилися цінності, емоції, характер, світогляд, та в основі цього всього лежить євангельське обновилення розуму. Бо всім керує розум. І на це найменше звертають уваги.

Зробити гріх – страшно. А подумати про гріх можна без проблем. Якщо людина увірнула і покалася, але в неї не перемінилися думки, не сталося євангельської віднови розуму, вона не дуже буде відрізнятися від невірної. Буде так само конфліктувати, суперничати, мстити і думати, що це правильно. Саме вірування нас не міняє – нас міняє обновилення розуму.

ОБНОВЛЕННЯ РОЗУМУ

Чому сказано, що духовний судить про все, а його судити ніхто не може. Чи це різниця в якихось привілеях? Справа в тім, що духовний судить про все правильно. Він судить про все Божим розумом і робить правильні висновки. А душевна людина судить по людськи і не може нічого розсудити правильно. У всьому світі триває боротьба за розум. Кажуть, що хто завоює розум, той завоює світ.

Любов

Любов-філео – це емоційна любов, сердечна прив'язаність. Любов-агапе впливає з розуму. Ось приклад: напала на мене зграя хуліганів. Побили, обібрали, зламали два ребра і вибили три зуби. У цій ситуації вони – мої вороги. А як я маю ставитися до ворогів? Любити. Може, хтось би і знайшов до них любов-філео, та я не можу. Я не хотів би їх догнати і розцілювати.

Але в цій ситуації може спрацювати любов-агапе. Я лежу, не можу підвестися, у мене все болить... З людської позиції кому зараз краще: їм чи мені? Звичайно, їм. Вони будуть пити пиво за мої гроші, а я навіть встати не можу. Але з позиції обновиленого

розуму, тобто з позиції вічності, позиції спасіння душі, я – у кращій ситуації.

Якщо я, побитий, молюся за них, – бо ребра зростуться, костом відомо інший маю, зуби можна вставити, а от вони приготували собі пекло, – то в мене обновиений розум. Ось чому Христос, коли висів на хресті, молився за розпинателів.

Обновиений розум завжди дивиться на все з позиції вічності. Тому Степан, коли його побивали камінням, молився за своїх вбивць. Якщо в нас буде обновиений розум, ми не будемо ні на кого ображатись. Ми будемо жити за принципом всепрощення. Тому що знаємо: «Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його волею, все допомагає на краще» (Рим. 8:28).

Обновиений розум завжди сприймає ситуацію як благо. Тому що Бог знає, що нам допускати. Де-хто може думати, що з кимось щось трапляється всупереч Божій волі. З кимось може, і трапляється. А про нас написано, що навіть волосся наше на голові порохомане. Навіть волосина не падає без Божої волі.

Згадаймо: Давид втікає від Авессалома, і якийсь Шімї його лихословить. Його друзі вже планують знести йому голову. Але що відповів Давид? Бог повелів Шімї злословити.

Служіння

У служителів часто панує думка, мовляв, я служу, і церква зобов'язана мені всім. Але будь-яке служіння – це честь, яку виявили нам. Звичайно, церква має бути вдячна служителю, але це їхня справа. А моя справа – бути вдячним церкві за те, що дозволила їй служити. Служитель – це слуга, а не начальник.

Це питання пріоритетів, і тут знову потрібна переміна мислення. Бо вірність завжди важливіша за успіх, чесність – за результат. І нам треба змінюватися, керуючись любов'ю-агапе.

Повнота в Христі

Є дві речі, які людина прагне мати на землі, щоб почуватися достойно: вагомість і впевненість. Це не

гріх гордошів, це природне прагнення людини, яке бере початок ще з Едему. Бо в раю людина мала і те, і те. Після гріхопадіння людина це втратила, і те, що було перевагами, стало потребами.

Це нормально. Проблеми виникають тоді, коли ми шукаємо цього не там, де слід, – серед людей. Задовольняємо потребу в значимості, купуючи найкрутіший автомобіль чи будуємо розкішний дім. А як тільки хтось у чомусь докорив – ой, браття обрали, браття проіхалися по мені. Та послухай, вони ж у тебе нічого не забрали. Ти як був Божим сином, так ним і залишився. Богоцентричний чоловік чи богоцентрична жінка ніколи не розбіються.

Ми повинні бути богоцентричними. І тоді нас ніщо не виб'є з сідла. Євангельська переміна розуму впливає на нашу поведінку, міняє всі наші звички.

Ніхто нас не пошанує так, як пошанував Господь. Наша душа – цінність, за яку помер Христос. Пам'ятаймо, що всі наші цінності, всі привілеї – лише в Ісусі Христі. І тоді коли підніме нас життя – не буде головокружіння. Бо ж нічого особливого нам не додали. Це так, коли б у мене був мільярд доларів, а ви даєте мені цент зі словами: «Багатший будеш». І ким би ви мене на землі не зробили, ви нічого не додасте до того, що мені вже дав Господь. І що б ви в мене на землі не забрали, ви не заберете того, що дав мені Господь.

І коли мені вистачає любові Христа, я не вимагатиму любові від вас, я роздаватиму її. Бо в мене її багато.

Від розуму залежить стиль нашого життя. В основі всього – розум. Це фільтр, який відсіє все, з чим він не згоден. Не пропустить в душу нічого, що він не так розуміє. Тому важливо поміняти цей фільтр, щоб він пропускав Боже, а відсіював світське.

Наш природний розум пошкоджений гріхом, і нами керують упереджені розуміння. Дух світу впливає і на нас. Спосіб нового мислення закладений в Євангелії. З ним треба згодитися, і треба особливо молитися, щоб Бог Духом Святим поміг нам, відкрив наш розум, щоб ми були здатними розуміти не тільки букву, а дух Писання.

ПРОСТИЙ СПОСІБ ВИКОНАТИ НАЙСКЛАДНІШЕ ДОРУЧЕННЯ

Чи не почуваетесь ви некомфортно, розповідаючи про свою віру? Можливо, лише сама думка про те, щоб поговорити з кимось про Ісуса, лякає вас. Можливо, ваша природна сором'язливість заважає вам зробити перший крок.

Я уявляю, що хтось, читаючи це, може відповісти словами Христа: «... кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я» (Мт. 10:32). Однак для багатьох людей складність питання євангелізації пов'язана не з соромом, а з методикою.

Існує багато методів ділитися своєю вірою. Деякі з них ефективні, а деякі — абсолютно ні. І все ж коли ми розуміємо, чому хочемо ділитися своєю вірою, — ми вже на півдорозі до успіху.

Нинішнє покоління віруючих перебуває під таким впливом гуманізму і в такому дефіциті знання біблійних істин, що багато з них навіть не усвідомлюють, чому так важливо ділитися вірою.

Коли ми зрозуміємо, наскільки вузькі ворота, що ведуть у вічність з Богом, і наскільки широкі ворота, що ведуть до загибелі, то терміновість, з якою нам потрібно поширювати Добру Новину, різко зростає.

Три причини ділитися своєю вірою

Пекло реальне.

Був час, коли усвідомлення цієї істини спонукувало людей благовістити. Реальність пекла і серйозність того, що Біблія говорить про пекло, змушували людей вмовляти своїх друзів і рідних прийняти Христа, щоб уникнути жаху вічної кари.

Та сьогодні ми стали культурнішими. Демони і диявол для нас — це персонажі мультфільмів, а пекло — така ж вигадка, як історія про Гаррі Поттера.

Стратегічна неправда сатани успішно виконала свою роботу. Він домогся того, що багато людей перестали вірити в існування після смерті і в те, що це існування справді може бути вічним, мученицьким, повним неймовірних страждань і що жодна

людина, яка буде так покарана, ніколи не зможе від них втекти.

Коли самі християни не зовсім впевнені в тому, що таке місце існує, вони не особливо мотивовані спасати людей від такої жахливої долі.

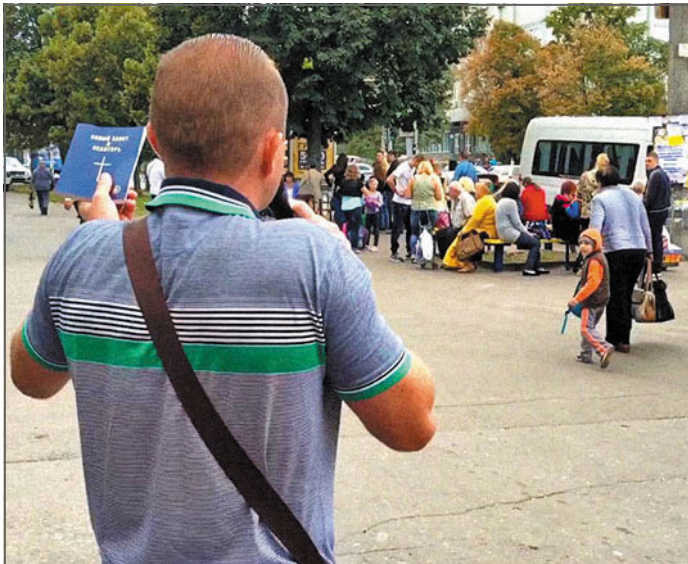
На жаль, основа нашої віри стає нестабільною, і ворог легко може ввести в дію ще одну стратегічну неправду: усі релігії ведуть до Бога. І якщо це так, то 90 відсотків того, про що говорить Біблія, у найкращому разі, не має ніякого сенсу. А в найгіршому — вона просто проголошує нісенітницю, адже весь Старий Заповіт наповнений прикладами того, як Ізраїль завойовував поганські народи і руйнував їх жертівники, а Новий Заповіт знову й знову закликає нас йти і проповідувати Євангеліє.

Однак якщо ми усвідомлюємо стратегію сатанинської брехні і твердо переконані, що пекло реальне, якщо ми розуміємо суть Євангелія — що лише ті, хто приймає Ісуса Христа як свого Господа і Спасителя, уникнуть покарання і будуть жити у вічній радості на небесах, нам відкривається гостра необхідність ділитися вірою зі всіма і кожним, хто захоче слухати.

Про це говорить Біблія.

Крізь весь Новий Заповіт ми чуємо повеління поширювати Добру Новину. Спочатку Ісус говорить про це Своїм дванадцятьом учням (Мт. 10), потім 70 учням (Лк. 10). Пізніше Він звелів їм йти по всьому світу і проповідувати Євангеліє.

Отож поширення Доброї Новини — не просто заняття за вибором, а основний елемент християнського способу життя.

Апостол Петро писав, що Бог не хоче, щоб хтось загинув, але як люди уникнуть пекла, якщо ніхто не попередить, що їх очікує по той бік вічності. Благовіст зміцнює нашу віру.

Я виросла в церкві і беззаперечно вірила усього, чому мене вчили, я знала «правильну» відповідь на будь-яке запитання. Однак коли я опинилася далеко від дому і рідної церкви і потрапила в отруйне товариство, я вже не була впевнена ні в чому. Кажучи правду, я навіть запитувала себе: чи існує Бог насправді?

Одного разу я в відчай впала на підлогу в спальні з Біблією в руках і всіма богословськими книгами, що в мене були, і благала: «Господи, покажи мені в Біблії, який Ти. Мені необхідно знати без тіні сумніву, що життя, яким я зараз живу, має сенс і цінність!».

Я годинами сиділа за читанням Біблії, і Бог відповів на мою молитву. Усі богословські питання, які викликали в мене сумнів, одне за одним відпали, і моє серце наповнилося миром. Але цього разу відповіді не були шаблонними, вони виходили прямо з моего серця — серця, яке було наповнене глибоким переконанням, тому

що тепер я знала, у що вірю і чому!

Ця криза віри стала вирішальним моментом мого життя.

Біблія велить нам поширювати віру не тільки для того, щоб спасти людей від загибелі. Адже коли ми розповідаємо комусь про свою віру, ми маємо самі добре розбиратися, у що ми віримо і чому.

Один з найкращих способів набутти впевнену позицію — це потрапити в ситуацію, де вам доведеться захищати свою думку.

Коли хто-небудь наводить аргумент, який змушує вас зрозуміти, що у відповідь ви просто повторюєте незрозумілі речі, без переконливих фактів, отже, настав час взятися за вивчення питання і подивитися, що говорить про це Біблія.

Сказати людині: «Я не знаю відповіді на ваше запитання, але обіцяю вивчити цю тему і знайти правильну відповідь» — не означає визнати свою поразку чи провал. Але важливо переконатися, що ви справді вчините так, як обіцяли. І ви не тільки заслужите повагу, а й зміцните власну віру. Ніяка інша ситуація не вплине на зростання вашої віри так, як ця.

Р. Д.

УЧНІВСТВО: ЯК ЗАСВОЇТИ НАЙВАЖЛИВІШІ ЗАПОВІДІ

Розуміти засадничі заповіді Писання — перша і найважливіша сходинка учнівства. Ісус визначив процес учнівства, сказавши: «Ідіть і навчайте всі народи, християчи їх, зберігати все те, що Я вам заповів (Мт. 28:19-20). Це складне завдання: з чого нам починати?»

Дві найбільші заповіді

Є дві найбільші заповіді, настільки важливі, настільки фундаментальні, що коли ми зможемо осягнути їх, то всі інші будуть досягнуті. Христос вчить, що найбільші із всіх заповідей — це: «Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!». А друга: «Люби свого ближнього, як самого себе!» (Мр. 12:30-31).

Це дивовижно, якщо подумати наскільки вони всеохоплюючі. У притчі про милосердного самарянина самарянин і юдей — ближні один одному. Чоловік і дружина — ближні одне одному. Якщо ми навчимося таким чином любити один одного, усе інше складеться само собою.

Ісус вчить, що коли ми любимо Його, ми будемо виконувати Його заповіді (Ів. 14:21). Тут і лежить камінь спотикання: як же нам любити таку любов'ю?

Заповіді, що забезпечують здібностями виконати їх

Через водне занурення відбувається повне

ототожнення людини зі смертю і воскресінням Ісуса. Занурення — це глибоке зобов'язання покірності для себе і жити для Месії Його силою в нас.

Далі потрібно перебувати на виноградні, тому що Ісус — виноградина. Нові віруючі скоро виявляють, що не можуть любити Бога, як заповідає. Вони також не можуть любити своїх ближніх, як заповідає. Відповідь на цю дилему — у перебуванні на виноградні.

В Євангелії від Івана (14-16) йдеться про те, як зростати в Його любові. Це дорога зміцнення віри. Ми проводимо час у Слові, заглиблюючись в нього і роздумуючи про Ісуса, молячись до Нього, слухаючи Його і одержуючи силу Його Святого Духа.

Ми любимо Його, тому що Він перший полюбив нас. Таким чином, ми маємо повноваження проводити час, просто відкриваючи себе для Нього. «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20).

Усе інше додасться

Любов до Бога та інших веде до ходіння в прощенні. Якщо людина живе в прощенні, вона вміє прощати іншим не тільки в ситуаціях, коли люди справді каються, але й у випадках, коли людина не кається. Така людина може, як Ісус, сказати: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34).

Це не означає, що справедливості зруйнована, це вказує на те, що бажання нашого серця — щоб людина покалася і Бог її благословив.

Наші серця призначені не для помсти, а для

відновлення. Більшість проблем у суспільному житті — це наслідок егоїзму і недостатнього ходіння в прощенні.

У міру того, як люди освоюють ці базові уроки, вони вчаться контролювати свій язик. Заради любові вони будуть відкритими до взаємного корегування в громаді віруючих.

Любов до Бога і ненависть до гріха приведуть до моральної чистоти в нашому житті і в житті наших дітей. Діти будуть виховані в страху Господньому, підлітки виростуть, щоб жити в моральній чистоті.

Ключ до всього цього — у перших критичних кроках закладання фундаменту: «... збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос» (Еф. 2:20).

Д. Д.

УВІЙДИ В КОВЧЕГ СПАСІННЯ

«Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив, побоявшись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти; нею світ засудив він, і став спадкоємцем праведності, що з віри вона» (Євр. 11:7).

Ной отримав об'явлення про те, чого ще не бачив. Часто люди свої думки і бажання видають за Божі об'явлення. Але чи об'явлення це? Справжнє об'явлення пов'язане з Божим планом для землі і роллю в ньому кожної конкретної людини.

Ной одержав об'явлення, що буде суд (через потоп) і багато загинуть. Сьогодні й ми маємо об'явлення про друге пришестя Христа і Його суд. Необхідно побачити в цьому свою роль. Ной побачив, що спастися можна, якщо він зробить ковчег. Це об'явлення принесло йому розуміння виконання Божого плану.

Чи пов'язане моє об'явлення з Його планом? Чи маю я оселі на небесах, а чи мені ще треба увійти в ковчег спасіння?

Найсильніше об'явлення — це зрозуміти свій стан перед Богом. Коли приходить Господь, тоді навіть найсвятіший скаже: «Горе мені, я загинув!», тому що побачить свій стан перед Богом.

Нема нічого таємного, що не стало би явним (Мр. 4:22). Якщо в нас є недобре таємне, воно стане одного разу очевидним для всіх. Але є і добре таємне — молитва перед Богом, наприклад. Як важливо побачити своє погане таємне у світлі Святого Письма.

Коли Ной побачив своє місце, він почав рухатися. У благоговінні він приготував ковчег для спасіння дому. У благоговінні — це означає дуже обережно, у страху. Це не панічний страх, це бажання зробити все максимально правильно, щоб не нашкодити, не зіпсувати. Боже об'явлення не дає зухвалості, воно дає відвагу.

У ковчезі повинна була сховатися його сім'я, діти. Він будує ковчег задовго до потопа, його сини допомагають йому. Коли він увійшов у ковчег, сини пішли за ним. На противагу цьому, коли Бог виводив Лота із Содому, його зяті не захотіли йти, подумавши, що він жартує.

Коли мати Мойсея вже не могла більше ховати дитину, вона почала готувати для неї ковчег — «папіросову скриньку, і виасфальтувала її асфальтом та смолою, і вмістила до неї дитину, та й поклала в очереті на березі Річки» (2 М. 2:3). Вона хотіла спасти життя свого немовлятка, але, приготувавши для Мойсея ковчег, вона спасла життя всьому ізраїльському народу. Це був план Божий, який сповнився через 80 років.

Можливо, наші молитви і свідчення, на перший погляд, непомітні, але цим ми готуємо ковчег. Ті, хто поруч з нами, бачать Бога, церкву, Євангеліє через нас. Спільнучись з ними, ми будемо до них ковчег.

Іноді християнин надто багато собі дозволяє, кажучи нерозумні речі, створює перешкоди навколишнім. Люди, поспілкувавшись з таким християнином, не хочуть заходити в ковчег. Приготувати ковчег — це ще не означає спасти. Спасіння — це Божча частина. Бог сказав, що Він буде Церкву. Церква — єдине місце, де можна вберегтися від лиха, що гряде на землю.

Ной вірою засудив світ. Засудити — означає на основі доброго показати зле або на основі оригіналу показати підробку. Християнська віра повинна бути такою сильною, щоб можна було визначити підробку. Коли починають зростати наша віра і надія на Бога, оточуючі починають дратуватися. У людях на фоні правди виявляється всяка нечисть. На фоні чудес Христа виявилася недосконалість системи юдаїзму. «То й Я вам не скажу, якою владою Я це чиню» (Мт. 21:27). Вірою Ной засудив цей світ. Справжня віра ніколи не піде на компроміс з світом.

Одна за одною країни видають сьогодні закони для підтримання гріха. Але на землі залишається Церква. Її завдання — підготувати ковчег.

Вірою Ной став спадкоємцем праведності. Спадок не можна купити чи зробити. Ісус сказав, що в домі Отця Небесного оселє багато, вони вже готові (Ів. 14:2). Спадок приготований, у нього потрібно вступити вірою. Усвідомлено чи не усвідомлено, ми вимагаємося гріхом, але нам потрібно бігти до Бога, тому що в нас є спадок праведності.

Рік і десять днів Ной перебував в ковчезі. Там були тварини, необхідно було працювати, і то працювати багато. Його тримала там Божя обітниця, що він буде спасений. Колись настане той час... Терпіння і надія зробили його спадкоємцем.

У нас є надія, що ми будемо спасенні. Надія набуває сенсу, коли вона базується на вірі. Віра дає можливість нашій надії здійснитися.

Ной одержав об'явлення про те, чого ще не бачив, Бог попередив його про те, що гряде. Сьогодні Бог попереджає про це всіх нас. Тож виберемо життя!

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

**Віктор
КОТОВСЬКИЙ**

ДУХОВНИЙ ВІК ХРИСТІЯНИНА

(Продовження. Поч. у № 3 (150) / 4 (151) за березень-квітень 2017 р.)

Чим позначається юнацький вік? «Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і Слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого» (1Ів. 2:12-14). Юність – це такий відтинок нашого життя, після завершення якого ми переходимо у зрілість. Юнак – це вже молодий чоловік, повністю готовий до того, щоб стати продовжувачем роду, взяти на себе батьківські обов'язки. Ап. Іван називає найважливіші риси характеру віруючого, що дозволяють йому підійти до порога духовної зрілості. Зокрема це: сила; перебування у віруючому Слова Божого; перемога над лукавим. У зв'язку з цим досить важливе питання про Духа Святого і людину.

Дух Святий і людина

Святе Письмо говорить нам про три позиції Духа Святого щодо людини. Дух Святий може бути «з» людиною, Він може бути «в» людиною і може бути «на» людині. Перед розп'яттям Ісус сказав Своім учням: «І Я вблагаю Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб перебував з вами повік, Духа істини... Якого світ не може прийняти... а ви ж знаєте Його, бо Він перебуває з вами, і буде у вас» (Ів. 14:16-17). Бачимо, що протягом усього учнівства цих людей Дух Святий перебував «з ними». Коли ж збулося пророцтво Господа про те, що Дух буде «в них»? Після Його воскресіння. «Він дунув і каже їм: «Прийміть Духа Святого» (Ів. 20:22). Очевидно, що досі вони Його в собі ще не мали, а отримали лише тепер. Відтоді Дух Святий став перебувати вже в них.

Незабаром після цього Господь дав розпорядження учням: «Не відлучайтеся з Єрусалиму, а чекайте обітницю Отця... Бо Іван хрестив водою, а ви через декілька днів будете охрещені Духом Святим... І ви «приймете силу, як Дух Святий злине на вас»... (Дії 1:4, 8). Ісус тут каже: «на вас». У день П'ятидесятниці саме так і сталося: «І з'явився їм розділені язички і, наче вогненні, і осіли по одному на кожному з них. Усі ж вони сповнилися Духом Святим...» (Дії 2:3-4). Як бачимо, Дух зійшов «на них», як і передбачав Ісус.

Гадаю, тепер варто повернутися до того часу, коли Господь вперше послав Своїх учнів на проповідь Царства Небесного. Як ми вже знаємо, Духа Святого не було тоді ні на них, ні в них. Отже, Він був з ними (Ів. 14:17). Таким чином, нам залишається зробити наступний висновок: на початку служіння учнів зцілення та вигнання бісів здійснював Дух Святий, Який перебував мовби поблизу людей, учні ж у тих дивах безпосередньо брали не надто велику участь.

Навіщо ж Ісус посилав цих ще духовно слабеньких людей у досить небезпечні подорожі: «Ідіть! Ось Я посилаю вас як ягнят серед вовків» (Лк. 10:3)? Немає сумніву, що Він з перших кроків привчав майбутніх апостолів до серйозної практичної діяльності, застерігаючи від накопичення великих теоретичних знань без їхнього використання у служінні. Уже перші євангелізаційні подорожі стали для учнів яскравим віддзеркаленням їхньої майбутньої діяльності у світі з усіма її численними небезпеками й труднощами і, звичайно ж, із надійним захистом

завжди присутнього поряд Духа Святого.

Битва в пустелі

Коли отримав силу Сам Ісус? Водне хрещення Він прийняв у Йордані. Тут же Його було охрещено Духом Святим. Надзвичайно важливим для духовного зростання стало Його перебування в пустелі. Досить упевнено можна сказати, що саме тут великим іспитом завершився Його духовний юнацький вік. І тепер прикладемо до події у пустелі мірку, яку пропонує нам ап. Іван.

Сила. Хто практикував повний піст, той добре знає, як важко більшості з нас хоча б на кілька днів відмовитися від їжі. Ісусові ж ніхто не створював готельних умов у пустелі серед голого каміння, не забезпечував охороною. Певно, це не була зимова пора, а якщо літня, то влітку удень спека в тих краях і нині нерідко просто нестерпна. Де він спав? Як захищався від навколишньої живності? Пустеля зайорданська не абсолютно мертва, там повно різної дичини – хижих звірів, отруйних гадюк та комах, що голодні постійно нишпорять у пошуках хоч якої-небудь поживи. У цих жахливих умовах, у цій боротьбі Його отримана при хрещенні Духом Святим внутрішня сила міцніла, зростала й досягла належної величини для того, аби рухатися далі.

Утвердження Слова Божого. Ап. Павло пише до коринтян: «Ви показуєте собою, що ви є лист Христові... написаний не чорнилом, а Духом Бога живою, не на скрижалях камінних, а на тілесних скрижалях серця» (2 Кор. 3:3). Певний час утримуючи себе в рамках заповідей, віруючі з часом досягають такого стану, що життя згідно із заповідями стає для них цілком природним, цих заповідей вони вже просто не помічають. «На таких немає Закону» (Гал. 5:23). З цим завданням Ісус також упорався блискуче. Відповідаючи на підступні пропозиції сатани, Він не вжив жодного слова, не узятого з Письма: написано, написано, написано. Лише коли вичерпався час, відведений Йому Отцем на спілкування з лукавим, Він відігнав нечистого: «Геть від Мене, сатано!».

Перемога над дияволом. Завдання остаточно покінчити з лукавим не належить до обов'язку людини. Тоді де наше поле битви й де очікує нас перемога? У собі. Отже, наше завдання – зробити нашу внутрішню духовну фортецю неприступною для нечистого, навчитися відбивати всі його атаки. Як дізнатися, наскільки ми сильні, як глибоко увійшло Слово Боже у наше ество? Є лише один спосіб відповісти на це запитання: піти в «пустелю», інакше кажучи, прийняти необхідні випробування і вступити у боротьбу з ворогом душ людських. Як це зробив Ісус.

Перебуваючи в пустелі, Господь показав нам неперевершений приклад володіння духовною зброєю. Він гідно й спокійно став проти каверз лукавого, і той змушений був відступити. А Господь рушив

далі. Про подолання наступної дуже значущої висоти сповіщає нам єв. Лука: «А Ісус повернувся в силу Духа в Галілею». Сам Спаситель під час Своєї першої проповіді у синагозі пояснює, у яких стосунках з Духом Святим Він тепер перебуває: «Дух Господній на Мені» (Лк. 4:18).

Таким чином, Господь для прикладу нам («...аби виконати всю правду» (Мт. 3:15) пройшов усі стадії отримання Духа Святого і, зрештою, прийняв потужні дари. Лише після цього розпочалося Його тріумфальне служіння на землі.

День П'ятидесятниці

І ось здійснилося. «І несподівано зчинився шум із неба, ніби буря раптова зривалася, і наповнив весь дім, де вони знаходилися. І з'явилися їм розділені язички, наче вогненні, і осіли по одному на кожному з них. Всі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами» (Дії 2:2-4). Стосунки людини з Духом Святим досить складні, людині, звичайно, хотілося б, аналізуючи ці відносини, розкласти все по полицях, аби мати абсолютну ясність, але проблема ще і в тому, що Бог, як суверенна Особистість, не схильний ходити тими маршрутами, що їх прокладає для Нього людина. Тому, не вдаючись до міркувань, що їх важко підтвердити незаперечними аргументами Святого Письма, скажемо лише таке. У день П'ятидесятниці одночасно сталися чотири надзвичайно важливі події: Дух Святий зійшов на учнів; відбулося хрещення Духом Святим; учні прийняли силу; присутні на святі отримали дар говоріння іншими мовами.

Як показує практика, усі ці надзвичайно важливі явища присутні і в нашому християнському житті, хоча кожне з них інколи може проявлятися й окремо, незалежно від інших. Наприклад, переважна більшість християн віри євангельської хрещені Духом Святим, але тих, хто отримує силу, що проявлялася б через зцілення хворих, вигнання демонів тощо, не так вже й багато.

Сходження Духа на людину знаменує посвячення віруючого на певну діяльність, що й забезпечується необхідною силою. Прообразом цих явищ є помазання старозавітних царів та пророків. Вагоме підтвердження знаходимо і в діяльності нашого Господа. Починаючи Своє служіння у світі, Ісус відразу ж відкриває сенс Своєї місії: «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене звіщати Добру Новину убогим і послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим прозріння і відпустити пригноблених на волю, проповідувати літо Господнє сприятливе» (Лк. 4:18).

Після П'ятидесятниці в житті учнів відбуваються величезні зміни. Апостоли піддаються серйозним випробуванням. Зробивши перше чудо (Дії 3:3), Петро та Іван опиняються у в'язниці. Особливо вражає поведінка Петра. Це вже не той боязкий чоловік, який ховався за

спинами людей, намагаючись не потрапити на очі сторожі, коли Вчителя вже арештували, це впевнений і сміливий воїн Ісуса Христа. Ні тіні будь-якого хитання або невпевненості немає в словах Петра, коли він постає перед старійшинами. Апостол не тільки не зрікається своєї причетності до християнського руху, до діяльності великого Вчителя, як це траплялося раніше, але впевнено, з великою силою кидає звинувачення в обличчя своїм гонителям (Дії 4:10-13).

Тепер апостолів ніщо не лякає. Сміливість їхня гідна захоплення. «Ми не можемо не говорити про те, що бачили і чули» (Дії 4:20). Ми не можемо! Це дуже важлива заява. Отримавши силу через помазання, вони беззастережно віддали своє життя Христу. Шляху назад немає. Дух Святий повністю володіє ними. Починаючи здійснення своєї великої місії, вони кидають відкритий виклик владі. Це готовність учнів Христа реально іти за Нього на смерть. Зусилля влади зупинити євангельський рух зазнають повного краху.

Після цих випробувань сила духа в апостолів значно зростає. Вони стають ще відважнішими: «...говорили Слово Боже з сміливістю» (Дії 4:31). Набувають сили дари Духа. Дар uzдоровлення у Петра стає настільки потужний, що люди зцілюються навіть від його тіні. «Руками ж апостолів творилося багато знамен і чудес у народі» (Дії 5:12).

Апостол Павло

У умовах найбільш наближених до наших здійснював своє служіння ап. Павло. Він був першим духовним подвижником з покоління, яке не ходило з Христом під час Його праці на землі, не відчувало на собі силу Його особистості. Більше того, Савл-Павло був гонителем християн. По дорозі в Дамаск відбулося його дивовижне навернення.

Що було далі з Павлом? Отримавши певну силу, він деякий час проповідує в Дамаску (Дії 9:20). Цілком імовірно, що після нетривалого перебування в столиці Сирії Савла, подібно до Ісуса Христа, Дух повів у якесь безлюдне місце для випробувань: «Я не став радитися ні з тілом і кров'ю, і не пішов в Єрусалим до тих, що стали апостолами раніше мене, а пішов в Аравію, а потім повернувся в Дамаск. Потім, через три роки, я пішов в Єрусалим» (Гал. 1:16-18).

Що означають слова «не став радитися ні з тілом і кров'ю»? Першим душевним пориванням новопосвяченого апостола було, можливо, бажання йти туди, де в цей час зібрався «старші» апостоли, отримати їх визнання, розділивши в такий спосіб ту славу, що її вони вже мали. І почати працю в найбільш почесному місці, у духовній і світській столиці Ізраїлю. Це було бажання марнославного розуму та плоті.

Але в серці апостола звучав Голос, який кликав в інше місце, де не було ні слави, ні почесної духовної праці, не включено навіть, більш-менш придатних умов для існування. Цей Голос, можливо, сказав Павлу те саме, що свого часу було сказано нашому Спасителю.

Не будемо забувати, що в той час ще не існувало Євангелія, не мав Павло на землі жодного вчителя у Христі, на відміну від інших апостолів. Усьому його навчав безпосередньо Дух Святий через одкровення, які сам називає надзвичайними (1Кор. 12:7). Така близькість, як показує наша християнська практика, не з'являється відразу, вона зростає в міру того, як Господь формує Свою «посудину». Ми бачимо, що після повернення в Дамаск сила апостола помітно зросла. Вона зростає протягом всього його складного і небезпечного служіння серед поган: «Я значно більше був у трудах, безмірно в ранах, більше у темницях і багато разів при смерті» (2 Кор. 11:23).

Сила Божа примножується у віруючій людині в процесі її успішного проходження через спокуси та загартовування в різних випробуваннях. Першу згадку про дари Духа Святого, що з'явилися у Павла через досить тривалий час після навернення, знаходимо в Діях 14:8 і 16:16 (зцілення кульгавого та вигнання бісів).

«Накінець, брати мої, зміцнійтеся в Господі і в могутності сили Його» (Еф. 6:10). Отримавши цю надзвичайно важливу заповідь від Бога, ап. Павло старанно й самовіддано виконував її все життя й передав нам.

Цар Давид

Близька до апостолів та й до Самого Христа постать царя Давида. Чи помітили ви, що Давида помазували на царство тричі? Який у цьому сенс? Уперше це здійснив пророк Самуїл, ще коли Єссеїв син пас вівці свого батька (1 Сам. 16:13). Удруге – після смерті Саула: «І прийшли мужі Юди й помазали там Давида царем над домом Юди» (2 Сам. 2:4). Втретє – у Хевроні, де старійшини помазали його царем над усією країною – Ізраїлем та Юдеєю (2 Сам. 5:3).

Дуже важливо для молодого християнина віднайти своє покликання у Христі, набутти свого роду духовну спеціалізацію. Ап. Павло пише про це: «Ми маємо різні дари згідно з даною нам благодаттю: коли пророцтво, то в міру віри; коли служіння – нехай служить; коли учитель – нехай навчає; коли утішитель – утішай; хто роздає, роздавай у простоті; начальник, начальствуй зі старанністю; хто милосердствує, милосердствуй з радістю» (Рим. 12:6-8). Ці сім служінь, як показує практика, звичайно ж, не є остаточним переліком можливої діяльності християнина у лоні церкви, їх значно більше й вони виявляються у тих, хто бажає їх виявляти.

Зрозуміло, що такий вибір здійснюється за безпосередньої участі Духа Святого, і коли спрямування знайдено, то в процесі праці, проходячи необхідні ступені зростання, отримуємо мовби друге і третє помазання. Власне, нічого незвичного у цьому процесі немає, ми постійно спостерігаємо його у своїх церквах, хоча й не наголошуємо на своєму виборі як на помазанні, але напевно відчуємо його по тому, як міцніє наша майстерність в обраному служінні.

До свого помазання на царство Давид уже мав чималу силу від Господа (1 Сам. 17:34), що забезпечувала йому можливість успішно боротися з наскоками лукавого в образах різної хижої звірини. Після помазання сила юнака значно зростає (перемога над Голіатом). Вона починає виявлятися не тільки в м'язах, а й у його інтелекті. Давид заявляє про себе як талановитий полководець. Але цього всього було ще недостатньо для володаря країни.

Після помазання у Давида спостерігається короткий період успішного служіння і чудесних проявів Духа Святого, а потім настає довгий час «пустелі» – у самотності, у стражданнях, матеріальних труднощах і важкій праці, але з багатим, хоча зовні й непомітним духовним життям.

Таким чином, якщо ми хочемо послужити Ісусові Христу, то нам слід у повноті використовувати ті дари та силу, якими володіємо на цей час: «Служіть один одному кожен тим даром, який отримав» (1Петр. 4:10). Таке вправління сприяє швидкому зростанню в нас сили Божої. Нам також не варто чинити опір, коли Дух Святий веде нас у «пустелю», – це обов'язковий етап у процесі нашого прагнення до досконалості.

«Блаженна людина, сила якої в Тобі, у кого в серці дорога до Тебе! Проходячи долиною Плачу, вони відкривають у ній джерела, і дощ покриває її благословенням. Вони переходять від сили до сили...» (Пс. 43:5-8).

(Далі буде)

БІБЛІЯ ПРО ГОРДИНЮ

Існує різниця між гординою, яку Бог ненавидить (Прип. 8:13), і тим почуттям задоволення, яке ми відчуваємо після успішно виконаної роботи. Гордіня як наслідок самоправедності — гріх, і Бог ненавидить її, тому що вона перешкоджає людині пізнавати Його.

Біблія пояснює, що горді люди настільки поглинені собою, що їх думки далеко від Бога. Цей вид зарозумілої гордіні протилежний духові покорі, якого Бог очікує від нас: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне (Мт. 5:3). «Вбогі духом» — це ті, хто визнає свою абсолютну вбогість і нездатність прийти до Бога інакше,

окрім як за Його небесною благодаттю. Горді натовість настільки осліплені своєю пихою, що думають, ніби не потребують Бога, або, що ще гірше, — що Бог повинен прийняти їх такими як вони є, тому що вони заслуговують на Його прийняття.

Усе Писання містить попередження про наслідки гордіні. «Перед загибеллю гордість буває, а перед упадком — бундючність. Ліпше бути покірливим із лагідними, ніж здобич ділити з бундючними» (Прип. 16:18-19). Сатана був вигнаний з небес через гордіню (Іс. 14:12-15). І він буде скинутий в пекло, коли настане останній суд Божий. Для тих, хто повстає проти Бога, попереду нема нічого, окрім катастрофи (Іс. 14:22).

Гордіня стримує багатьох людей від визнання Христа Спасителем. Каяття в гріхах і прийняття того факту, що власними силами ми нічого не можемо вдіяти,

щоб впасти в вічне життя, — постійний камінь спотикання для гордих людей.

Ми не маємо нічого, чим могли би гордитися. Те, що ми говоримо про себе, нічого не означає. Лише те, що говорить про нас Бог, — ось що справді важливо (2 Кор. 10:13).

Гордіня приписує нам заслуги за те, що здійснив Бог. Гордіня відбирає славу, яка належить лише Богові, і приписує її людині. За великим рахунком, гордіня — це поклоніння самому собі. Усе, чого би ми не досягли в цьому світі, було б неможливим, якби Бог не дав нам такої можливості і не підтримував нас.

«Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти не взяв, чого чванішся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). Саме тому ми віддаємо славу Богові — бо вона належить лише Йому.

БЕЗПЕЧНА ВІРА ЧИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ У ХХІ СТОЛІТТІ?

Вивчаю біблійний погляд на здоров'я. А тому, переглядаючи коментарі, спілкуюся з людьми і все більше бачу небезпеку деяких крайнощів, які, на жаль, стосуються і християн.

У математиці є два терміни: безперервність і дискретність. Перший зрозумілий і говорить сам за себе. Другий — його протилежність, антонім. Дискретність — це перервність. Наприклад, є відрізок, потім його нема, а потім знову є і т. д. Така незрозуміла перервна лінія.

Так ось, деякі християни, проповідуючи непохитну віру, її ж і заперечують. Віру, яка повинна бути безперечною в серці християнина, роблять перервною, дискретною. Іноді вона повинна бути, а іноді — ні.

Як вони це роблять? Вони переконують, що треба вірити в ціленту і тому нам не потрібна медицина. На їх думку, якщо ми йдемо до лікарів, то це означає, що ми не віримо в Бога-Цілителя.

Звідки таке вчення? Чому тоді ці християни купують продукти в магазинах і не вірують, що Бог може їх Сам забезпечити і Сам накрити на стіл? Хіба не написано, що Він приготував бенкет на очах у ворогів? Хіба Бог не задовольняє потреби? Чому вони їздять на авто чи іншому транспорті? Хіба не читали про вогненний віз Іллі, перенесення Пилипа чи вознесіння Христа? Чи Бог вже не той? Чи віри нема? А якщо авто ламається,

то хіба не здатний Бог його відремонтувати, адже віруючому все можливе! Тим більше Богові!

Та коли мова заходить про лікарів, тут же народжується скептична реакція: хіба нема у вас віри? Виглядає так, ніби звернення до лікарів дає людині надію, що вони точно допоможуть, і через це ми ризикуємо перестати вірити в Бога.

Друзі! Медики і лікарі більше за інших знають, що медицина не всесильна. Лікарні мають морги. Лікарі знають про невиліковні захворювання, про недуги, які забирають людей у світ інший, коли медицина безсила. І хіба звернення до лікарів заважає нам вірити? Або похід до лікаря (у крамницю, ремонтну майстерню) послаблює нашу надію на Бога?

Якщо ви так думаєте, то ваша віра ослабла! Ви живете в страху й втратити, як тільки відчините двері до кабінету лікаря! Слава Богові, що вона ще жевріє, коли ви ходите по магазинах, не довіряючи Господу, як Він забезпечить вас Сам!

Я переконаний, що віра нам потрібна завжди! Молимося — віримо в Бога! Сідаємо за кермо — віримо, що Бог допоможе і збереже! Звертаємось до лікарів — надіємося все одно лише на Господа і слідкуємо, щоб наше серце не налаштувалось на радість від підбадьорливих слів лікарів чи журбу від їх поганих прогнозів. У Бозі наша міцність і сила! Не тільки під час молитов, але завжди! Тож будемо мудрими і вірно по-справжньому. Когось Бог зцілив миттєво, когось — через певний час, іншим допоміг одужати всупереч прогнозам, іншим дає сили і терпіння не здаватися навіть тоді, коли нічого ще не змінилось. Не потрібно обмежувати дію Бога! Мені не хочеться більше слухати в різних країнах, де буваю, історії про християн, які і чуда не отримали, і не лікували своїх дітей, хоч

могли це зробити, і ті померли від захворювань, при яких можна було жити й жити! Надійло чути про померлих від СНІДу, тому що вони не хотіли приймати АРВ-терапію, віруючи, що Бог їх Цілителю, і боялися користуватися медикаментами. Я плачу, коли мені розповідають, що все могло бути інакше, але обман, який підхопили на якісь конференції чи в церкві, вбив людину від її ж бездіяльності або бездіяльності рідних.

Звичайно, трапляється всяке. І цього не уникнути. Але поговоримо про віру, яка в церкві і в молитовних домах живе, а в лікарських кабінетах і палатах — зникає! Це не віра! Це рожеві окуляри, до яких з усіх боків прикручені шори, що не дозволяють оглянутися навколо і побачити правду. Я щиро вірю в написане: «Ранами Його ви зцілені» і вірю, що Бог творить чудеса і діє надприродно. Але при цьому, будь ласка, не обмежуйте Бога! Не говоріть, як Йому діяти — природно чи надприродно, через чуда чи через допомогу людей і медицини. Ну немає в Біблії історії про доброго самарянина, який підійшов до пораненого, поклав руки, помолвився, проголосив, зруйнував прокляття розбійників і пішов геть. Хоча ні! Взяв пожертвування і лише тоді пішов. Самарянин «підійшов, об'язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну і приставив його до гостиниці та й клопотався про нього» (Лк. 10:34).

Що це? Це перша медична допомога! Про неї говорить Ісус Христос, в Котрого ми віримо. То неже Ісус вчив невірству, і справжній християнин повинен лише молитися і вірити, сповідувати і проголошувати? Ні! Віра без діл мертва. Треба щиро вірити в Божу допомогу і захист, але й нести відповідальність, яку Бог дав людям за їх власне життя і життя близьких. Важливо бути відвертим для чуда, а також дозволяти Богові використовувати людей для нашої допомоги.

Варто розуміти, що такого роду дурниці християн в найкращому разі призводять до розчарування, але буває й гірше — до значно трагічніших наслідків. Віра не повинна бути перервною! Вірити в Бога необхідно завжди і постійно — у молитві, в церкві, у праці, тоді, коли використовуємо сучасні винаходи — транспорт, техніку, медицину, науку. Нам треба вірити в надприродне ціленту, але й не треба забувати вірити в Господа, коли ми йдемо до лікарів. Надія не на них, а завжди на Нього! Бог нам потрібний безперестанку!

Денис Подорожний.

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ

ЗАПРОШУЄ

на 3-річну стаціонарну та 4-річну очно-заочну форми навчання за програмами

БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ і БАКАЛАВР ХРИСТІЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ;

на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями «ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ» та «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ», а також «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (3-місячна літня школа).

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з червня 2017 року.

Перша сесія очно-заочного відділення відбудеться у вересні 2017 року.

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2017 року.

ДЕТАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

тел.: (044) 450-60-00 (стаціонар)
(097) 921-42-01 (Оксана Василівна Малішук, координатор очно-заочного навчання)

e-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне)
secretary@kbi.org.ua (стаціонар)

сайт: www.kbi.org.ua

адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

ЧОМУ ЄВРЕЇ І АРАБИ-МУСУЛЬМАНИ НЕНАВИДЯТЬ ОДИН ОДНОГО?

Найперше важливо розуміти, що не всі араби є мусульманами, як і не всі мусульмани — араби. Хоча більшість арабів — мусульмани, серед них багато і не мусульман. Більше того, мусульман не-арабського походження набагато більше (у таких районах, як Індонезія і Малайзія), ніж арабського.

По-друге, важливо пам'ятати, що не всі араби, як і не всі мусульмани, ненавидять євреїв. Так само як не всі євреї ненавидять арабів і мусульман. Потрібно бути обережними в цьому питанні, щоб уникнути стереотипів. Та все ж в арабів і мусульман справді поширена взаємна неприязнь.

Чітке біблійне пояснення цієї ворожнечі можна прослідкувати від Авраама. Євреї — нащадки Ісака, сина Авраама, араби — нащадки Ізмаїла, також сина Авраама. Через те, що Ізмаїл був сином рабині (1 М. 16:1-16), а Ісак — спадком обітниць Авраама (1 М. 21:1-3), очевидно, що між ними могла існувати певна ворожнеча. Через насмішки Ізмаїла над Ісаком (1 М. 21:9) Сарра вмовила Авраама вигнати Ізмаїла і Агар, його матір (1 М. 21:11-21). Ймовірно, це породило неповагу в серці Ізмаїла до Ісака. Ангол сказав Агар, що її син буде жити в умовах ворожнечі зі своїми братами (1 М. 16:11-12).

Релігія ісламу, якої дотримується більшість арабів, посилює цю ворожнечу. Коран містить кілька суперечливих вказівок щодо євреїв. У якийсь момент він говорить ставитися до євреїв як до братів, а в інший — закликає нападати на євреїв, які відмовляються приймати іслам. Коран також піддає сумніву, котрий із синів Авраама був насправді сином обітниць. Біблія говорить, що це був Ісак, а Коран стверджує, що Ізмаїл. Коран вчить, що саме Ізмаїла Авраам збирався

принести в жертву Господу, а не Ісака. Дискусія про те, хто ж був сином обітниць, і розпалює ворожнечу до сьогодні.

Однак стародавній корінь гіркоти між Ісаком та Ізмаїлом не пояснює всієї ворожнечі між євреями і арабами. Насправді за тисячі років історії Близького Сходу євреї і араби жили в умовах відносного миру і взаємної байдужості. Основна причина цієї ворожнечі — сучасного походження.

Після Другої світової війни Організація Об'єднаних Націй віддала частину землі Ізраїлю єврейському народові, коли на цій території проживали здебільшого араби (палестинці). Більшість арабів протестували проти цього. Арабські країни об'єдналися і напали на Ізраїль в спробі знищити країну, але зазнали поразки. Відтоді й почалася відверта ворожнеча між Ізраїлем і його арабськими сусідами.

На карті Ізраїль виглядає крихітною ділянкою землі в оточенні арабських держав, що значно перевищують його за територією, — Йорданією, Сирією, Саудівською Аравією, Іраком та Єгиптом. Ми вважаємо, що, згідно з Біблією, Ізраїль має повне право на існування на своїй власній землі, яку Бог дав нащадкам Якова, внука Авраама. Водночас ми твердо переконані в тому, що Ізраїль повинен прагнути до миру і виявляти повагу до своїх арабських сусідів. «Миру бажаєте для Єрусалиму: «Нехай будуть безпечні, хто любить тебе!» (Пс. 122:6).

№ 5 (152) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2017 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726